

JULIJ
AVGUST
2004

4

Salezijanski Vestnik

SALEZIJSKI VESTNIK
100
let
SLOVENIJA 1904-2004

[Pri don Bosku doma]

[Oratorij za animatorja]

[Veselje in apostolat]

[Skrivnost svetosti: Ljubezen do Kristusa]

[Bogastvo življenja na kmetih]

VSEBINA

- 6** ▶ Pri don Bosku doma
- 8** ▶ Oratorij za animatorja
- 12** ▶ Veselje in apostolat
- 16** ▶ Skrivnost svetosti: Ljubezen do Kristusa
- 20** ▶ Bogastvo življenja na kmetih

DVOMESEČNIK

Glasilo
za salezijansko družino

Številka **4**
leto **2004**
letnik **77**
skupna št. **530**
ISSN **0353-0477**

Izdaja: Salezijanski inšpektorat
v Ljubljani
Ureja: uredniški odbor
Urednik: mag. Marjan Lamovšek
Lektoriranje: Jerneja Kovšca
Grafična priprava: Marko Suhoveršnik
Stiki: mag. Janez Potočnik
Založba: Salve d.o.o., Ljubljana
Tisk: Tiskarna Povše, Ljubljana

Foto: J. Žnidaršič

Marjan LAMOVŠEK

UREDNIK

Spoštovani, mladim, ki si nabirajo znanje po različnih izobraževalnih ustanovah, so se v teh dneh zopet navrgle počitnice, čas sproščenosti, oddiha in zbiranja novih moči. Po don Boskovem priporočilu in prizadevanju to ni čas, ki bi izpuhtel v votlo, ampak je čas za rast v dobrem, za tkanje dobrohotnega medsebojnega sožitja in ne nazadnje čas za Boga. Po mnogih slovenskih krajih zato prav v teh počitniških dneh potekajo številni oratoriji. V zadnjih letih so se močno razrasli in razširili, da lahko otroci in njihovi spremljevalci – animatorji – v sproščeni razigranosti in z mislijo na Boga polnijo svoje mlade dni in si pripravljajo bogato popotnico za življenje.

V teh dneh je minilo natanko 50 let, odkar je bil za svetnika razglašen Dominik Savio, gojenec v

Salezijanski vestnik je l. 1877 ustanovil sv. Janez Bosko, v slovenskem jeziku pa je začel izhajati l. 1904. Danes izhaja v 55 narodnih izdajah, v 24 jezikih in v 151 državah, kjer delujejo salezijanci (letna naklada nad 10 milijonov izvodov).

Naslov
uredništva:

Salezijanski vestnik
Rakovniška 6
1000 Ljubljana

telefon:

01/42.73.028

e-pošta:

vestnik@salve.si

DAROVE za vzdrževanje Salezijanskega vestnika in za druge namene lahko nakažete na račun, vpišete namen plačila ter nas obvestite o namenu nakazila.

Salezijanci, Rakovniška 6, 1000 Ljubljana
RAČUN 24200 – 9004141717 sklic 00 06

IZRISOVATI V SEBI PODOBO DUHA

oratoriju sv. Janeza Boska v Torinu. S postavitvijo tega najstnika na oltar Cerkev dokazuje, da je povezanost z Gospodom (svetost) mogoča tudi v teh letih. Predvsem pa daje mladim in njihovim staršem priprošnjika, ki jim je gotova opora na poti človeškega in krščanskega dozorevanja.

Vrhovnih predstojnik salezijancev je letošnje leto imenoval leto salezijanske svetosti. Na poseben način je celotna salezijanska družina doživljala dar svetosti, ki

je delo Duha, z razglasitvijo treh članov salezijanske družine za blažene. O tem si lahko več preberete v tej izdaji Salezijanskega vestnika. Resnično, bogato branje, ki nas napolnjuje s čudenjem, kaj vse zmore človek, če v sebi da delovati Božji milosti.

Izdaja Salezijanskega vestnika, ki jo imate v rokah, prihaja na svetlo prav v času, ko so bili posvečeni letošnji novomašniki. Namenimo svojo misel in molitev tudi njim, da bi tudi

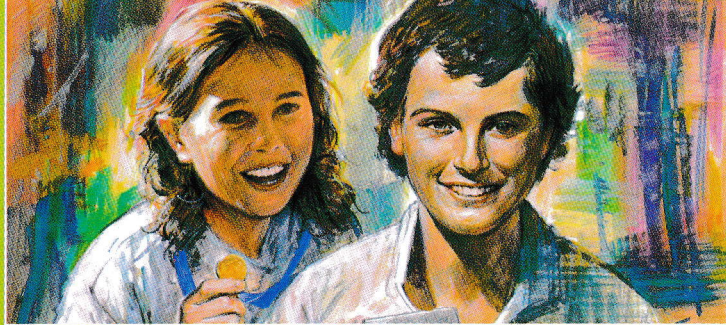
v njih in po njih delovala Gospodova milost.

Naj bodo dnevi, ki so pred nami, vedno obsijani z žarki Duha, da bomo podobo, po kateri smo ustvarjeni, v sebi izrisovali z vedno bolj popolnimi potezami, kot je to v rosno mladih letih zmožal sv. Dominik Savio. Le tako bo leto salezijanske svetosti tudi v nas našlo svojo potrditev in odmev.

Korosek

Bazilika sv. Petra v Rimu, 12. junij 1954, razglasitev Dominika Savia za svetnika.

"Svetost je za nas!"

Veržej: Čarna Mura

Na prvo junijsko soboto (5. 6. 2004) je na Rakovniku v Ljubljani potekal že tradicionalni otroški festival, poimenovan "Čarno jezero". Že trinajstič se je ob sklepu veroučnega leta na rakovniškem griču ob svetišču Marije Pomočnice zbrala skorajda nepreštevna množica otrok. Njihove oči se niso ozirale proti nebu, ki je bilo ves čas dogajanja prekrito z gostimi oblaki, ki kot po čudežu niso rosili na

pestro dogajanje na otokih Čarnega jezera. Skoraj 800-glava množica se je lahko udeležila dvajsetih različnih dejavnosti, iger in delavnic. Vse dejavnosti so bile uglasene na temo "svetost je za nas". Letos namreč obhajamo zlati jubilej razglasitve Dominika Savia, gojenca v oratoriju sv. Janeza Boska v Torinu, za svetnika. Prav letos pa je tudi 100 let od smrti Lavre Vicune, 13-letnega dekleta, ki je bila gojenka sester

Rakovnik: Čarno jezero

hčera Marije Pomočnice in jo je papež Janez Pavel II. v don Boskovem letu 1988 razglasil za blaženo. Ob teh dveh likih so se otroci, udeleženci Čarnega jezera, navduševali, o njih marsikaj izvedeli, predvsem pa ugotavljali, da če sta onadva zmogla v rosnih letih svojega življenja Gospodovo povabilo po popolnosti vzeti zares, zakaj vendar tega ne bi zmogli tudi sami?! Povabilo vrhovnega predstojnika salezijancev, dr. Pascuala Cháveza, da bi bilo leto 2004 za salezijansko družino leto svetosti, odmeva torej tudi na Slovenskem. Organizatorji Čarnega jezera - s salezijanskim duhovnikom g. Francem Brečkom na čelu - so na izviren način poskrbeli, da bi klic k svetosti dosegel tudi srca najmlajših. V mnogih udeležencih in animatorjih (prek 200 se jih je trudilo, da je prireditev lepo potekala) bo ostalo kot lepo doživetje zapisano tudi obhajanje evharistije ob koncu prireditve. Z molitvijo, navdušenim petjem in besedami voditelja bogoslužja, predstojnika slovenskih salezijancev g. Lojzeta Dobravca, je bila lep sklep in nujno dopolnilo celodnevne razgibanemu dogajanju. Sicer pa, svetost izvira pri oltarju in od tam odteka - če je pristna - v vse pore človeškega življenja in delovanja. *M. L.*

Ze tretje leto zapored je bila drugo soboto v juniju v Veržeju organizirana Čarna Mura, festival za otroke, po zgledu Čarnega jezera. Kljub slabi vremenski napovedi in kislemu jutru se je zbralo blizu štiristo otrok in več kot sto animatorjev iz celega Pomurja. Srečanje smo začeli s pesmijo in molitvijo. V nov dan pa nas je dodobra predramil s svojimi vragolijami nam vsem znani čarodej Toni z Bleda. Potem se je za-

čelo zares. Otroci so se razdelili glede na barvo šalov v tri večje skupine, t. i. brode, ki so bili posvečeni trem mladim svetnikom: Dominiku, Lauri in Katarini. Tam je sledila razdelitev še na posamezne rokave (delavnice). Geslo dneva je bilo 'Svetost je za nas'. Po zgledu sv. Dominika Savia smo se trudili, da bi svetost uresničevali predvsem z veselim življenjem. In tega vsaj na Črni Muri ni manjkalo. Opoldne nas je cerkveni zvon opomnil na molitev Angelovega češčenja, prazni želodci pa na malico. Tudi sladoled je bil na razpolago, srečolov pa je prenekateremu udeležencu še dodatno polepšal dan. Naše srečevanje je dožili

Na delavnicah se otroci učijo marsičesa

velo višek s popoldansko sveto mašo, ki jo je daroval s somaševalci župnik iz Dobrovnika, g. Franc Režonja. Vse je povabil živet svetost in hoditi za Jezusom. Po zaključnem blagoslovu in pesmi so otroci odhajali domov, mladi pa so se še pozabavali ob "piza-party". Posebna zahvala gre sobratom salezijancem in sestram Marije Pomočnice, ki so ob pomoči mladih animatorjev uspeli zgledno organizirati Črno Muro. Gotovo nas bo drugo leto še več.

Sandi Osojnik slb

• CELJE

Rast Don Boskovega centra

V Celju, v mestu ob Savinji, salezijanci gradimo nov Don Boskov center.

Gradnja oratorija, kjer bodo mladi lahko dobro in koristno preživljali prosti čas, veroučnih učilnic in kabinetov, prostorov za projektno učenje za mlade med 15. in 25. letom starosti, ki niso končali šol in niso zaposleni, in večnamenske dvorane, kjer se bo najprej zbiralo novo župnijsko občestvo, dobro poteka. Ker je gradnja

povezana z velikimi stroški, ki presegajo zmogljivost salezijancev in krajevne Cerkve, se z iskreno prošnjo obračamo tudi na naročnike in bralce Salezijanskega vestnika in na vse ljudi dobre volje.

Za vse dobrotnike Don Boskovega centra Celje molimo. Vsakega zadnjega v mesecu, na spominski dan sv. Janeza Boska, pa ob 7. uri zjutraj zanje darujemo sveto mašo. Sveti oče papež Janez Pavel II. pa podeljuje svoj apostolski blagoslov vsem, ki bodo pri gradnji sodelovali s svojimi darovi in delali v blagor mladine.

Slavko Pajk, vodja projekta

Svojo pomoč lahko nakažete na naslov: Salezijanski dom v Garberju, Kidričeva ulica 3, SI-3000 Celje. Za zbiranje sredstev imamo odprt poseben transakcijski račun pri Banki Celje d.d. pod številko: 06000-0929837158.

Pri don Bosku doma

Utrinki z romanja mladine

Od 23. do 27. aprila je poromalo v don Boskove kraje nad 90 mladih: en avtobus so napolnili mladi iz salezijanske župnije Cerknica, drug avtobus pa animatorji uskovniških tednov, Skale in Smeha. Z njimi so romali štirje salezijanci.

»Colle don Bosco, Chieri, Valdocco ... Po potepanju po teh krajih smo spoznavali življenje in karizmo don Boska. Poskušali smo razumeti njegovo razmišljanje in pogled na svet, njegov boj za mlade, predvsem pa njegovo delovanje za zapuščene fante. On sam je že zelo zgodaj zapustil domače in s tem domačo hišo. Zato je tudi lažje

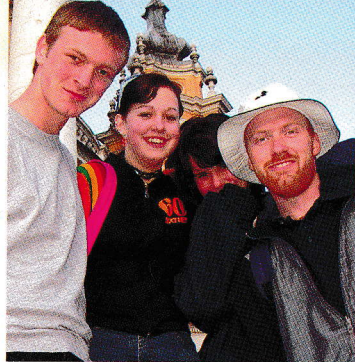
razumel in pomagal mladim in jih vabil k sebi. Nudil jim je šolanje, igro in smeh, ob tem pa tudi toplo zavetje ter odprte roke, predvsem pa ljubezen. V Valdoccu (prvem oratoriju) me je prešinil občutek njegove veličine in dobrote. Čeprav je imel težave na začetku, ni obupal, ampak se je vztrajno bojeval za mlade.

Danes, ko stopamo po njegovih stopinjah, se trudimo biti del njega ali pa celo roke njegovega delovanja. Don Bosko je »car«, če se lahko tako izrazim. Daje nam moč, predvsem pa nasmeh na usta. Spoznali smo don Boska in njegovo karizmo, ki še vedno deluje v nas in preko nas na druge.«

Špela

»Don Bosko mi vsakič znova da novega veselja za delo z mladimi ... Nisem pričakovala, da se nas bo zbralo tolikšno število. Ko smo skupaj zapeli, se nas je po Torinskih ulicah dobro slišalo. Tudi zgubiti se nismo mogli. V spominu mi bodo ostali naslednji dogodki: oratorij v Torinu - koliko mladih se tam vsak dan zbira; prelep lesen kip Vstalega na Colle Don Bosco; hiša don Boskovih otroških let - kakšna revščina in kakšen svetnik je kasneje zrasel iz nje; imeli smo mašo v sami baziliki Marije Pomočnice v Torinu ... Vse to in še mnogo drugih stvari naredijo te kraje svete. To so res kraji milosti, ki so tudi v meni pustili pečat lepega, preprostelega, veselega.«

Barbara

» Romanje, kot sem ga doživljala jaz. Iz teme v čudovito svetlobo. Izpod križa v vstajenje. Prvi trije dnevi. Težko. Vidim veliko lepega, dotakne se me veliko stvari. Don Boskov duh je med nami, občudujem njegovo delo in se veselim, ker v naših salezijancih vidim njegov nasmeh. Ves čas pa me spremlja neka čudna otožnost, ki mi ne pusti, da bi se sprostita, uživala in se iskreno veselila. Boga doživljam kot Trpečega in ne kot Vstalega ... Potem pa se zgodi velika noč. Srce zaigra. Usta zapojejo. Vame se naseli radost in ljubezen, ki si je dolgo časa nisem dovolila čutiti ... Sedaj sem doma. Občutim težo vsakdanjosti. Spet padam. Vedno znova bom. A sedaj vem, da me s Colle don Bos-

co gleda veličastni Prijatelj, ki mi želi vse dobro. Vem, da me spremlja don Bosko, pa Dominik in še marsikdo od romarjev, ki so mi ostali v lepem spominu. Sprašujem se, kaj bi lahko Bogu dala v zahvalo. Verjetno tole: sprejeti padec in dovoliti, da me On dvigne.« *Nataša*

» Ni lepšega darila za animatorja kot pokazati mu njegove korenine.

Med romanjem sem spoznavala don Boskovo preprostost in iz-

najdljivost, njegovo trdno vero in neomajno ljubezen do mladih. Iz dneva v dan mi je bil bližje, iz dneva v dan mi je postajal večji prijatelj, vzor in iz dneva v dan sem z večjim spoštovanjem in hvaležnostjo mislila na njegove začetke salezijanstva in priprave oratorija za mlade, ki še danes rojevajo sad in to po celem svetu. Koliko dobrega se lahko rodi iz preprostega odprtega srca enega človeka! Naj nam bosta njegova svetost in veselje nad delom in druženjem z mladimi v zgled in spodbudo na vsakem koraku.

Hvala ti Gospod, da si mi dal možnost, da sem tudi jaz del salezijanske mladine in da lahko kljub svoji majhnosti sodelujem pri uresničevanju don Boskovega velikega poslanstva.«

animatorka Sabina Stopar

V Valdoccu pri don Boskovem spomeniku

Oratorij za animatorja

Oratorij za animatorja ni le igra, niso samo počitnice, ni beg od doma in vsakdanjih okolij (predvsem šole in doma), ki si se jih mogoče že naveličal...

Oratorij je za animatorja vračanje v življenje: ko si morda že pozabil na otroško igrivost; ko si se začel izogibati pomembnim srečanjem; ko si morda postal solist; ko poskušaš pobegniti pred življenjem in odgovornostjo.

nimo in vse dobro shranimo v zakladnico svoje osebnosti in jih ovrednotimo.

Oratorij: nove izkušnje bogatijo

Na oratoriju je animator tisti, ki organizira, je poln energije in idej, predvsem pa je tisti, ki pomaga drugim mladim pri iskanju smisla življenja v vsakdanjosti, predvsem v počitniški vsakdanjosti. Na oratoriju je animator zgled mlajšim: ob tebi zahrepenijo po službi animatorja. Zato je zelo pomembno (v

moramo lotiti, če hočemo, da zaznamuje vse drugo. Reči »da« življenju in priznati, da to življenje ni samo po sebi umevno: potrebno je iskanje in napor, da pridemo vse do Boga, ki med počitnicami ne gre na dopust. V takšnem okušanju življenja, v njegovi dinamičnosti in pestrosti se kot animator pravzaprav prepuščaš izzivom, ki ti jih to prinaša. Svoja odkritja pri drugih prenašaj v bolj kvalitetno lastno življenje: kako pomembni so odnosi pri rasti!

Oratorij je zelo preprosta in bogata izkušnja, ki je kot animator ne smeš prezreti. Vrata mnogih oratorijev so se že odprla, druga se še bodo. Zato se mi zdi pomembno, da se odpremo veselju, ki na oratoriju zajame organizatorje in otroke. Vendar je pomembno tudi to, da te dneve oce-

don Boskovem stilu), da sprejemaš izzive, ki jih okolica in miselnost danes polaga pred tvoje noge. Toda poiskati je treba tisti pravi odgovor, vse počitniško doživljanje povezati in kljub razpuščenosti in razvedrilu najti odgovor. Kakšen je ta odgovor? Kljub počitnicam moramo sprejeti življenje in ga živeti kot dar in nalogo, to je delo, ki se ga

Na ta način boš prišel do dvojnega rezultata: mladim boš pomagal, da bodo dozorevali na človeškem področju in se odpirali Bogu, ob tem pa boš tudi sam prihajal do novih spoznanj in navdušenja za življenje.

Oratorij: srečanje s Kristusom

Marsikdo se sprašuje, zakaj je na oratoriju potrebna molitev,

zakaj govoriti o Bogu, o Jezusu, o svetnikih, saj smo vendar na počitnicah. Želimo uživati brez kakršnihkoli obveznosti in nalog! Vendar ne gre tako. Če želiš vzgajati za pravo življenje, moraš pomagati sebi in drugim mladim, da se odpirajo in sprejemajo največji dogodke, ki se je zgodil človeku: življenje doseže vrhunec v Jezusu Kristusu in postane razumljivo le v veri vanj.

Zato animator vedno oznanja Jezusa Kristusa kot odgovor na zahteve življenja. Predlaga njega z vsem žarom in drznostjo, nje-ga, ki je temelj novega življenja. Pripoveduje evangelij: srečanje z Jezusom je mogoče in pomembno, kajti on je živa podoba Boga v zgodovini človeka.

Srečanje z Jezusom je drugačno od vseh drugih srečanj: je srečanje z Božjim obličjem, ki je življenje in rešitev vsakega človeka; je posebno srečanje, ker se dogaja v naporni in vendar svobodni igri; gre za sprejemanje Božje skrivnosti.

Boga resnično srečamo le, če se odločimo, da sprejmemo njegove temelje in smisel, če sprejmemo pot, če sprejmemo njegovo besedo resnice, kakor je to storila Marija, prva izmed verujočih.

Oratorij: vesela skupnost, ki je Cerkev

Oratorij je množica, ki živi, je skupina mladih, ki se lotijo življenja. Animator se zaveda, da ima srečanje s Kristusom tudi med počitniškim oratorijem pridih skupnosti–Cerkve. Zato je še posebej pozoren na dve dopolnjujoči si stvarnosti: vzgajati mlade za občutek pripadnosti skupnosti–Cerkvi in voditi te mlade k sodelovanju v liturgičnem in zakramentalnem življenju Cerkve.

www.oratorij.net

Izkušnja sodelovanja v življenju skupnosti je pomemben element, v katerem se mladi vzgajajo. Zato je nujno potrebno vključevanje mladih v lastno skupnost: preprosto povedano, gre za skupino, v kateri se mlad človek počuti dobro. Drugi korak je spoznavanje tistih vrednot, ki jih prinaša krščanska skupnost, če hočemo z njo vzgajati mlade in jih utrjevati v krščanski izkušnji. Temu sledi povabilo in vstopanje v liturgično in zakramentalno življenje.

V času mnogih ponudb in velikih dogodkov, ki nas v našem majhnem svetu danes presenečajo, je potrebno imeti veliko sposobnost usklajevanja–harmonizacije. Moramo znati vključiti vse ponudbe, ki izhajajo iz okolja, in še več: v ospredju moramo imeti tisto najpomembnejšo pripadnost, da se ne izgubimo. Zato je še toliko bolj pomembno poudariti pomembnost oratorijskega dogajanja, ki mora imeti pridih krščanske skupnosti.

Oratorij: biti animator je moj poklic

Biti animator oratorija ni samo enotedenska (ali več tednov trajajoča) počitniška

izkušnja, ki gre v pozabo. V svoji službi vzgoje animator vodi skupino in poskuša v njej ustvariti dinamično življenje in odnose, pri tem pa mora vedno odkrivati posameznika in mu pomagati, da odkrije svoj lastni poklic v družbi in v Cerkvi. Na-

čini tega iskanja so različni, vendar pa je namen en sam: zavzemanje za Jezusovo stvar. Animator mora živeti svoj poklic v hvaležnosti za klic in v naporu, da bi njegovo življenje imelo smisel: priznava, da je vse Božji dar, vendar ne pozabi na nujnost lastnega napa, ki zahteva strokovnost in pripravo tudi za počitniški oratorij.

Ta dva vidika skupaj izražata eno samo resničnost: vsak krščanski poklic je dar od Boga, zato je ta naloga pomembna kvaliteta, ki mora rasti v službenju Božjemu kraljestvu.

Želim ti lep oratorij, predvsem pa naj ti letošnja izkušnja oratorija pomaga pri tvoji osebni rasti. ■

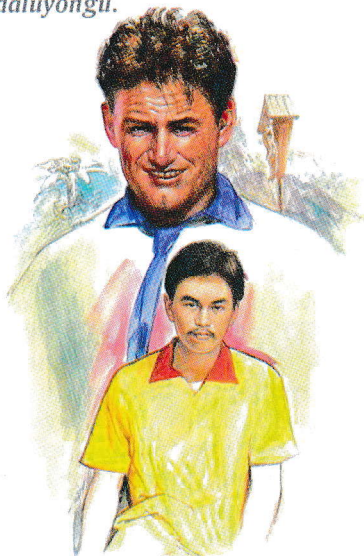
dr. Pascual Chávez Villanueva
Sadovi preventivnega sistema

PIERGIORGIO in RODERICK

Na vrsti sta Piergiorgio Frassati, Italijan, in Roderick Flores, Filipinec; enemu je salezijanec pomagal pri študiju, drugi je bil skavt in gojenec v naši tehnični šoli v Mandaluyongu.

Piergiorgio, sin ustanovitelja turinskega dnevnika LA STAMPA, senatorja liberalne stranke in poslanika v Berlinu, ter poznane slikarke, je preživel svojo mladost precej mirno, kljub nelahkim odnosom med staršema. V določenem trenutku se je v njegovem življenju pojavil salezijanec g. Cojazzi (Slovenec Kovačič iz Gorice, op. prev.), kateremu ga je oče zaupal, da bi ga prebudil pri učenju. Prav v tistem času je Piergiorgio prišel v stik s socialnimi problemi: hitra in neurejena industrializacija, notranje priseljevanje, gospodarska negotovost in revščina po toliko družinah. Ko je končal osnovno šolo, je začel obiskovati ustanovo Svetega Vincencija, ki ji je posvečal mnogo prostega časa. Drug čas je preživel s prijatelji in na izletih v planine. Leta, ko je hodil v licej pri jezuitih, so mu izbrusila značaj in vedenje: rasla je njegova prizadevnost za učenje, njegova pobožnost, prizadevanje, da bi bil dober kristjan, njegova karitativna dejavnost in branje pisateljev, kot sta bila sv. Pavel in sv. Avguštin. Vpisal se je na Politehnično šolo v oddelek za industrijskega inženirja, da bi delal blizu delavcev. S svojimi naj-

boljšimi prijatelji je ustanovil društvo: mladi, za pomoč v notranjem življenju in pomoč revnim in izrinjenim. Leto 1925 je bilo njegovo zadnje leto. V njegovih spisih in pogovorih se je začela nakazovati misel na smrt. Akutna pljučnica ga je vzela 4. julija. Piergiorgio je v svojem kratkem življenju razodeval neomejeno zaupanje v Boga in v Božjo previdnost. Za blaženega je bil razglašen 20. maja 1990.

Roderick, prijatelji so mu rekli kar Erik, je bil star 15 let, a je bil kot Dominik Savio zrel človek. Skavti iz Don Bosco Technical College iz Mandaluyonga na Filipinih

so pripravili tridnevno taborjenje. Na prvi popoldan 18. avgusta 1984 sta Roderick in Benedikt opazila, da sta bila dva tovariša v nevarnosti, ker ju je med plavanjem zgrabil krč. Takoj sta skočila v vodo, a je tudi Erik začutil krče. Benedikt ga je privlekel k bregu. Nato se je vrnil po drugega, ki se ga je oklenil za rame in potegnil oba na dno. Erik je to opazil in velikodušno spet skočil v vodo, da bi pomagal obema. Dosegel ju je in rešil prav v času, ko ga je ogromen val odrinil stran za vedno. Njegovo truplo so našli po tednu dni iskanja. Msgr. Panfilo, ravnatelj in njegov spovednik ter prijatelj, je dejal: »Roderick ni junak, ker se je preteklo soboto velikodušno vrgel v vodo, da bi rešil drugega, ki je bil v nevarnosti. Tisto dejanje je bilo višek dolge vrste dejanj ljubezni do bližnjega, ki jih je uresničil v petnajstih letih svojega življenja. Od l. 1977 pa do smrti je prihajal k maši sem v našo kapelo. In vsako nedeljo je šel k spovedi. Ni šel k spovedi, da bi se očiščeval grehov, marveč da bi vedno bolj ljubil Gospoda in postajal vedno bolj svet.« Rad je imel šport, rad je plesal, hodil na sprehode s sovrstniki. V šoli je dobival nagrade zaradi lepega vedenja. Ena od njegovih navad je bil obisk Najsvetejšega v zavodski kapelici, preden je šel v šolo. Bil je član skupine, ki si je naredila ime »430 SLC«, kot luksuzni avto Mercedes Benz, da bi se tako opisali kot fantje, ki so imeli za cilj visoko kvaliteto in odličnost. ■

PONIŽNO IN VZTRAJNO MOLIMO ZA NEPRECENLJIVI DAR

JANEZ PAVEL II.

Drugi prijatelji in vsi, ki molite za družine, mladih in za duhovne poklice! Smo še v letu, ko Cerkev v Sloveniji obhaja leto duhovnih poklicev, s posebno pozornostjo do poklicev posvečenega – redovniškega življenja. Za letošnja šmarnična branja so bila izbrana pričevanja duhovnikov, redovnikov, redovnic in bogoslovcev. Iz vseh teh pričevanj smo lahko izluščili nekaj temeljnih sporočil: duhovni poklic je neprecenljiv Božji dar; ta Božji dar je nekdo izmolil; Bog duhovnega poklica nikomur ne vsiljuje, ampak ga ponudi; kot odgovor na to Božjo ponudbo je potrebna osebna privolitev poklicanega; pomembna je družinska vzgoja; potrebna je pomoč duhovnega spremljevalca; duhovni poklic se redno

ne pojavi kar na enkrat, ampak je to navadno sad daljšega preverjanja in dozorevanja.

Skozi ta proces so prav gotovo šli tudi letošnji novomašniki,

Že sedaj pa vas vabim na molitvena srečanja, ki bodo drugo soboto v mesecu septembru na Brezjah, Ptujski Gori in Sveti Gori. V iskreni hvaležnosti Bogu in

ki so bili posvečeni 29. junija; diakoni, ki so že bili ali še bodo posvečeni v naslednjih mesecih, in tisti, ki z redovnimi zaobljubami vstopajo v skupnosti posvečenega življenja.

Papež Janez Pavel II. nas je v svoji poslanici ob letošnjem 41. svetovnem molitvenem dnevu za duhovne poklice povabil, da »ponižno in vztrajno molimo za neprecenljivi dar« duhovniških in redovniških poklicev in za njihovo stanovitnost.

Po tem namenu smo molili na letnem molitvenem srečanju v Ljubljani na Rakovniku, v soboto 29. maja, pred slovesnim obhajanjem praznika Marije Pomočnice. Hvala vsem, ki ste se tega srečanja udeležili, zlasti še hvala tistim, ki ste iz svojih župnij organizirali avtobusni prevoz za molivce.

nam, dragi molivci in molivke, za vse, kar storite v blagor Cerkve in duhovnih poklicev vas prav lepo pozdravljam in želim obilo radosti ob letošnjih novomašnih slavnih in ob praznovanjih redovnih zaobljub. ■

Ivan Turk
VODITEJ MOLIVCEV

Duhovne vaje za molivce
za duhovne poklice,
člane mašne zveze in druge
KUREŠČEK 15.–17. julij
VERŽEJ 22.–24. julij

Za obe skupini začetek v četrtek ob 18.00 s sveto mašo, sklep v soboto s kosilom. Ps. Za Kurešček rjuhe niso potrebne. Avtobus iz Ljubljane v smeri Zapotok pelje ob 15.30.

Prijave: Ivan Turk, Marijanišče, 9241 Veržej; tel. 02/ 58.89.060 ali 031/358.018

MOLITVENI NAMENI

"Prosimo torej Gospoda žetve, naj pošlje delavcev na svojo žetev" (Mt 9, 37–38)

♦ JULIJ

Prosimo za redovnike in redovnice, da bi z radostnim srcem služili Bogu in ljudem v zvestobi dani obljubi.

♦ AVGUST

Prosimo za mlade, ki se udeležujejo raznih duhovnih srečanj, da bi ob razmišljanju o svoji poklicni odločitvi pomislili tudi na možnost duhovnega poklica.

♦ SEPTEMBER

Prosimo za vse mlade, ki začnajo novo šolsko leto, da bi ob prizadevanju za nova umska spoznanja ne pozabili na kulturo srca in duhovne vrednote.

sv. Janez Bosko - vzgojitelj svetih fantov

VESELJE IN APOSTOLAT

piše prof. Tone Ciglar

Don Bosko, svetnik veselja, vedrega razpoloženja. Ne mara kislih in nezadovoljnih obrazov, zlasti ne med mladimi. Otožnost je huda hiba duha, v kateri se spočne veliko slabega. To je kot nizek pritisk, ko vse tišči k tlom. Veselje pa je kot pomladno jutro: življenje cveti in se bohoti. Radost preganja vse slabo. Zares vesel človek v Gospodu ne more biti slab človek. Don Bosko je zato apostol in vzgojitelj z veseljem in v veselju. Že kot bogoslovec je ustanovil družbico – združenje veselja, kar mu je bilo isto kot biti dober.

Imaš urejene zadeve vesti? Kako bi potem ne bil vesel. Fant, ki ni vesel, ima po don Boskovem nekaj na vesti, zato mu svetuje, naj v spovedi uredi zadeve vesti, da se bo lahko z drugimi veselil življenja.

Don Bosko je dejansko svetnik veselja. Mladim, ki tega niso razumeli, je neutrudno pojasnjeval: "Pri nas smo veseli. Bodi vesel!" Tudi svetost mladih je vezal na veselje: "Svetost pri nas je v tem, da smo veseli." Ko je končno videl fanta veselega, mu je dejal: "Zdaj sem zadovoljen, ker te vidim veselega."

V tako duhovno ozračje je prišel mladi Dominik, čista duša, vendar ves zaskrbljen, če mu bo uspelo postati dober ali svet, kar je nosil kot vročo željo v svoji duši od nekdaj, posebej pa od prvega svetega obhajila. To ga je mučilo in trlo, da je bil nekako otožen in zaskrbljen. Bil je v nevarnosti, da postane preobčutljiv, kar bi lahko naredilo veliko škode njegovi duši.

Bodi vesel in apostol med tovariši

Vmes je posegel don Bosko. Ko je Dominik prebil v oratoriju že šest mesecev, je don Bosko v nagovoru fantom v oratoriju pojasnil, da je svet postati lahko, da to lahko postane vsak. Dominika je to sporočilo navdušilo. Zato se je oglasil pri njem, da bi ga vprašal za svet. Njemu ni bilo treba prej uredi zadeve vesti, zato je bil don Bosko jassen, praktičen in kratek; dal mu je dva vsakdanja, zelo praktična nasveta: bodi vesel in pridobivaj svoje prijatelje za dobro.

Pridobivanje drugih za dobro

Dominik je pričel z delom. Postal je živahen in vesel, duša sproščenosti na odmorih, pa vedno pripravljen, da je komu dal kak nasvet, se mu ponudil za pomoč, da je pomiril pretepača, hkrati preprečil neprimeren pogovor, mlade odvrnil od

nepridipravov, ki so prihajali v oratorij, raztrgal neprimerno revijo in podobno. Vse to pa je storil tako naravno, dobrohotno, da se temu nihče ni mogel upirati, saj je bil vsem dobrohoten prijatelj, na katerega so se vsi vedno lahko zanesli.

Dominik je v svojem prizadevanju velikokrat tvegal, da ga bodo zavrnili ali z njim, ki je bil slaboten, tudi fizično obračunali, ker se vmešava v njihove zadeve. Tako je v mestu pristopil h kočijažu, ki je grdo spregovoril in ga ljubeznivo opomnil, da kristjani tako ne govorimo. Drugič se je postavil med sošolca, ki sta se zaradi žalitev hotela spopasti s kamni in bi se lahko hudo poškodovala, drugega spomnil na slabo dejanje in mu svetoval, naj zadeve čim prej uredi pri spovedi.

Veselje – pesem čiste duše

Don Bosko si ni mogel predstavljati življenja mladih brez veselja. Bil je prepričan v resničnost rekla, da je žalosten svetnik res žalosten svetnik. Sam se je potrudil, da je njegov obraz kot tančica prekrival dobrohoten smehljaj, ki je zbujal zaupanje in vabil v svojo bližino. Vemo, da je bil to le njegov zunanji izraz notranje sreče in zadovoljstva. Zato pri don Bosku veselje ni bilo le krohotanje, veseljačenje ali pripovedovanje neslanih šal, da bi se potem zvijali od smeha. Stva-

ri, ki vnesejo v dušo vihar in skali-
lijo dobro počutje in mirno vest,
niso izraz veselja.

Kaj se lahko da primerjati z za-
vestjo čiste vesti? To, da si do-
ber in na pravi poti? Da je pred
tabo prihodnost, ki se bo nada-
ljevala v večnost blaženih pri
Bogu? Že sam zemeljski učinek
takega veselja je toliko vreden,
da bi se samo zaradi tega spla-
čalo tako živeti.

Dominik je bil zares lahko
vesel, saj je bila njegova čista
duša pomirjena z Bogom. S to-
variši in predstojniki pa je bil
vedno dobrohoten, ljubezniv,
iskren in vsem prijatelj. Zara-

mladino od čednosti. V prvi ji
predstavlja, da se mora odpove-
dati vsem zabavam in prijetno-
stim, kdor hoče služiti Bogu. A
ni tako, dragi mladeniči! Podati
vam hočem način krščanskega
življenja, ki bo za vas vir pravega
veselja in zadovoljstva, in poka-
zal vam bom, katere so prave za-
bave in razveseljevanja. Tako bo-
ste lahko živeli, kakor nas vabi
prerok: 'Služite Gospodu z vese-
ljem!' Namen te knjižice je na-
mreč: navaditi vas služiti Bogu in
biti vesel.

Podajam vam kratek in lahek
način življenja: kratek način, a
vendar zadostuje, da boste, če

Pred oči nam danes priha-
jata dve podobi: podoba mla-
dih, ki se bučno veseljačijo
in se zabavajo, ne glede na
kakršne koli norme in ome-
jitve, z druge strani postara-
ni obrazi mladih, ki so nave-
ličani življenja, še preden so
ga prav začeli. A res ni življe-
nje mladih več vredno?

Morda primanjkuje aposto-
lov mladih, ki bi mladim znali
ohraniti veselo mladost,
vzgojiteljev, ki bi mlade znali
navdušiti za ideale tako, da bi
le-ti ohranili mladostni polet
in svežino ter se veselili živ-
ljenja in vsega dobrega. Velik

di tega so ga vsi spoštovali in
cenili, tudi tisti, ki so imeli
svoje napake in jim ni bilo ravo-
no pogodu, da jih je Dominik
nanje opominjal.

Priročnik, kako služiti Bogu v veselju

Don Bosko je hotel tudi
mladim v svetu pokazati pot,
kako lahko postanejo dobri in
se ne odrečejo pravemu vese-
lju. Takole je zapisal v svojem
priročniku za krščansko življe-
nje mladih v Preskrbljenem
mladeniču v uvodu:

"Dve sta glavni zvijači, ki z nji-
ma hudobni duh skuša odvrniti

se po njem ravnate, delati tolaž-
bo staršem, boste čast domo-
vini ter postanete dobri držav-
ljani tu na zemlji, po smrti pa
srečni dediči nebes."

Dominik, vzor vesele mladosti

Dominik je potlej žalosten
samo, dokler ne bo dosegel
svetosti. Že 50 let s svojo sve-
tostjo kot svetilnik sveti mla-
dim in jih prepričuje, da je mla-
dost velik zaklad, ki nam ga
daje Bog, da ga lahko zares
preživimo dobro, pošteno in
to v veselju ter vedrem mla-
dostnem razpoloženju.

izziv vsem članom salezijan-
ske družine, ki smo razseja-
ni vsepovsod, je, da to, kar
sami nosimo v duši, posredu-
jemo drugim. Pred nami so
številni počitniški programi
za mlade. Podprimo jih po
svojih močeh in sodelujmo,
če je le mogoče. Semena do-
brega je treba sejati v pomlad
življenja naših otrok in mladi-
ne, da bodo rodili sadove člo-
veške in krščanske zrelosti.

Sv. Janez Bosko in sv. Domi-
nik Savio, svetnika veselja, iz-
prosita vsem vzgojiteljem in
mladim veselje in radost nad
krepostnim življenjem. ■

MARIJINO BREZMADEŽNO SRCE

sobota po prazniku Srca Jezusovega

Globoka usmerjenost in razpoloženje Marijinega srca se razodeva tudi v njenem govorjenju, o katerem Sveto pismo sedemkrat poroča. Zadnje Marijine besede, kolikor Sveto pismo o njih poroča, so kakor testament njenega srca nam vsem: »Karkoli vam (Jezus) poreče, storite!« (Jn 2, 5).

Zgodovina češčenja brezmadežnega Marijinega srca, posebej med Slovenci

Izrecno čaščenje Marijinega srca se da zgodovinsko dokazati vsaj že za 12. stoletje, posebej pri izredno gorečem Marijinem častilcu sv. Bernardu (+1153), ki je poslal svoje redovne sobrate tudi v naše kraje, da so ustanovili samostan v Stični (1136) in tudi naše prednike navajali na takšno usmerjenost marijanske pobožnosti. Vendar pa je bila pobožnost do Marijinega brezmadežnega srca do polovice 17. stoletja v bistvu le zasebna.

Leta 1648 pa je sv. Janez Eudes dobil od škofa dovoljenje za javno slovesno opravljanje duhovnih dnev-

nic v čast Marijinemu srcu, ki jih je sam sestavil.

Od začetka 18. pa tja do začetka 19. stoletja je čaščenje Marijinega srca naraščalo in se širilo vzporedno s pobožnostjo do Jezusovega srca. K razširitvi pobožnosti do Marijinega srca so močno pripomogla tudi Marijina prikazovanja sv. Katarini Laboure leta 1830 in širjenje čudodelne svetinje, ki nosi na eni strani podobo Marijinega srca.

Bratovščine Marijinega brezmadežnega srca, ki so se začele ustanavljati v Franciji, so prišle tudi na slovenska tla. Morda je bila najstarejša tista, ki je bila ustanovljena 31. marca 1718 v Mekinjah.

Oba božja služabnika, škof Anton Martin Slomšek in škof Friderik Baraga, sta bila vneta častilca Marijinega brezmadežnega srca.

Nastanek praznika

Nov razmah po katoliškem svetu je čaščenja Marijinega srca dobilo s prikazovanji v Fatimi leta 1917 in s posvetitvijo vsega sveta Marijinemu brezmadežnemu srcu, ki jo je ob 25-

piše s. Marija Žibert hmp

»Marija pa je vse te besede shranila in jih premišljevala v svojem srcu« (Lk 2, 19). Evangelist Luka je ob opisovanju božične skrivnosti opozoril na skrito življenje in misli Marijinega srca, ki so bile vse posvečene Kristusu in skrivnosti odrešenja. Po Lukovem gledanju je Marijino srce središče njenega notranjega življenja in njenih kreposti.

letnici fatimskih prikazovanj sredi največjih grozot druge svetovne vojne izvršil Pij XII. Isti papež je češčenje Marijinega srca razširil na vso Cerkev.

Smisel čaščenja Marijinega srca

Ko govorimo o čaščenju Marijinega srca, mislimo predvsem na Marijino notranje življenje, ki je prežarjalo tudi vso njeno zunanjo dejavnost in ravnanje. Čaščenje se torej nikakor ne ustavlja ob njenem telesnem srcu, saj tukaj srce – podobno kakor pri čaščenju Jezusovega srca – jemljemo kot simbol ljubezni in vsega, kar izvira iz ljubezni. Pravzaprav gre tukaj za čaščenje same Marijine osebe in navezadnje Boga, ki je edini končni izvir in cilj vse Marijine veličine.

Namen čaščenja Marijinega srca

Čaščenje Marijinega srca nam kaže na zgled, kako naj se bližamo Bogu z vero. Marija je brez dvoma dejavno sodelovala pri Kristusovem odrešilnem delu zlasti s sotrpeljenjem. Tisto, kar je povzročalo njeno sotrpeljenje, ni bilo nič drugega kakor tisto, kar je povzročilo, da je Kristus trpel: greh. Zato spada k pobožnosti do Marijinega srca tudi zadoščevanje za greh. In takšno zadoščevanje ima posebno vrednost prav za naš čas, ki zaradi pozabe na Boga izgublja čut za greh. Zadoščevanje Marijine-mu brezmadežnemu srcu nas živo opozarja na hudobijo greha, obenem pa nam ob pogledu na Marijino materinsko ljubezen vliva trdno upanje tudi v največji temi. ■

Poklicani k čistosti

piše dr. Peter Štumpf

Dominik Savio je nekaj mesecev pred svojo smrtjo v don Boskovem oratoriju ustanovil Družbo Brezmadežne. Janez Bosko je to Družbo imenoval moja »cesarska garda«. Člani Družbe so se varovali greha in bedeli nad drugimi tovariši, da niso grešili. Nekega dne pa se je vendar zgodilo, da je neki deček dobil kdove od kod ilustrirani časopis z nespodobnimi slikami. Takoj se je okrog njega zbralo nekaj prijateljev, ki so to gledeali in se smejali. Ko je Dominik to opazil, se je prebil do lastnika, mu vzel nespodobni časopis in ga raztrgal na koščke. Fantje so mu pojasnili, da so časopis gledali le zaradi smeha. Toda Dominik jih je opomnil: »Hočete smeje se iti v pekel?« Fantje so vztrajali: »Toda saj vendar v tem ni nič slabega!« Dominik se je zresnil. »V tem gledanju da ni nič slabega? To seveda pomeni, da ste tega vajeni.« Dominiku si nihče več ni upal ugovarjati.

»Blagor čistim v srcu, kajti Boga bodo gledali« (Mt 5,8), zagotavlja Kristus. To pomeni obvladovanje samega sebe z namenom, da bi bili v nebesih v nenehnem občestvu z Bogom. Ali človek ukazuje svojim strastem in doseže mir ali pa pusti, da ga strasti zaslužnijo in uničijo. Ko govorimo o čistosti, vedno mislimo na ravnotežje med telesom in duhom v človeški osebi, ki ga morajo pri sebi ustvarjati poročeni in neporočeni. Poročene osebe so poklicane, da živijo zakonsko čistost (zvestoba srca in telesa eni osebi), neporočeni uresničujejo čistost v

vzdržnosti. Jezus vzpostavi med ljudi ponovno tisti red, ki ga je določil Bog Stvarnik ob začetku sveta, ko je ustvaril človeka po svoji podobi: »Slišali ste, da je bilo rečeno: Ne prešuštvuj! Jaz pa vam pravim: kdorkoli gleda žensko s poženjem, je v srcu že prešuštoval z njo« (Mt 5, 27-28). Jezus vrne dostojanstvo ženi, ki ga je uničil greh prastaršev v raju, hkrati pa nalaga odgovornost vsem ljudem, da so že v mislih in željah sposobni takšne samopodaritve, ki pred bližnjim postane priča Božje zvestobe in nežnosti.

Naravnost grozljivo je, kako množica žena in deklet izkoristi že malo višje temperature v pomladnih mesecih, da lahko takoj razgalijo svoje telo in ga izpostavijo na ogled poželjivim pogledom. Jezus svari: »Iz srca namreč prihajajo hudobne misli, umori, prešuštva, nečistovanja, tatvine, kriva pričevanja, kletve. To je tisto, kar omadežuje človeka« (Mt 15, 19). Pomeni tudi, da takšno vedenje bolj kot telo razkriva vso bedo srca. Če hočemo ohraniti čistost, si moramo prizadevati za takšno okolje, ki omogoča skrbno izbiro tudi glede naše domišljije. Kdor posrka vase množico nespodobnih slik iz revij ali pomanjkljivo oblečenih oseb na cesti, se ne sme čuditi, če je njegovo srce že zastrupljeno in da bega v vsakodnevno sanjarjenje, trati čas in moči ter se odmika pred življenjskimi nalogami.

Čistost je tudi Božji dar, milost in sad delovanja sv. Duha, ki že od krsta naprej daje moč za posnemanje Kristusove čistosti. ■

Skrivnost svetosti: Ljubezen do Kristusa

Trije novi blaženi v letu salezijanske svetosti

Leto 2004 je vrhovni predstojnik salezijancev g. Pascual Chávez razglasil za leto salezijanske svetosti za vso salezijansko družino. 12. junija letos je namreč preteklo 50 let, odkar je bil med svete prištet gojenec v don Boskovem oratoriju, Dominik Savio. Poleg tega mineva natanko 100 let od smrti bl. Lavre Vicuñe, gojenke pri sestrah hčerah Marije Pomočnice v Argentini. Vendar to še ni vse. Papež je 25. aprila letos k blaženim prištel tri člane salezijanske družine.

Trg svetega Petra je sprejel tisoče romarjev, ki so prišli iz mnogih krajev sveta, da bi bili navzoči pri razglasitvi šestih Božjih služabnikov za blažene. Mnogi med romarji, zlasti s Poljske, Portugalske in Španije, so bili člani salezijanske družine. Veselili so se, da je papež prištel k blaženim tri iz njihovih vrst: Portugalko Aleksandrino M. da Costa, salezijansko sotrudnico, Španko s. Evzebijo Palomino Yenes, hčer Marije Pomočnice, ter Poljaka Avgusta Czartoryskega, salezijanskega duhovnika.

Množica romarjev

Hladen dan, neobičajen za Rim ob koncu aprila, je ogrevalo navdušenje src romarjev, ki so s svetim očetom in vso Cerkvijo priznali herojske kreposti novih blaženih iz salezijanske družine. Ob 10.25 je sveti oče slovesno izgovoril besede razglasitve za blažene in kako minuto za tem so bila odgrnjena velikanska platna, na katerih so

bili upodobljeni obrazi novih blaženih. Platno s podobo duhovnika Czartoryskega je v vetru bolj plapolalo kakor druga platna in se z nekakšno neučakanostjo želelo predstaviti večtisočglavi množici.

Papeževe besede

V homiliji je sveti oče na kratko predstavil temeljne poteze duhovne podobe novih blaženih. O Avgustu Czartoryskem je dejal, "da je izdelal učinkovito metodo razločevanja Božjih načrtov. Kot princ – torej plemenitega rodu – je razumel svoj poklic kot podaritev svojega življenja najbolj revnim." Sveti oče je želel podati zgled svetosti blaženega Czartoryskega predvsem mladim, da bi v svojem življenju odkrivali Božjo voljo. "Moji dragi mladi prijatelji, od blaženega Avgusta se učite v molitvi goreče prositi za razsvetljenje po Svetem Duhu in modrih vodnikih, da bi tako spoznali Božji načrt v svojem živ-

ljenju in bili sposobni vedno hoditi po poti svetosti."

Pri bl. s. Palomino je Janez Pavel II. izpostavil "močno duhovnost in globoko ponižnost v vsakdanjem življenju" te hčere Marije Pomočnice, ki je bila kot "dobra salezijanka gnana od ljubezni do evharistije in do Device Marije. Zanj je bila najpomembnejša stvar ljubiti in služiti; drugo zanj po salezijanskem geslu 'Daj mi duše, drugo vzemi' ni bilo pomembno."

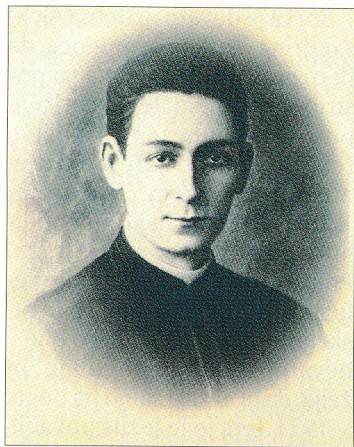
Ko je sveti oče spregovoril o Aleksandrini M. da Costa, je pokazal na zgled njenega življenja, ki se je izražalo v trilogiji "trpeti, ljubiti, popraviti". V tej izkušnji, je dejal papež, "kristjani lahko najdejo spodbudo za požlahtnjenje vsega tistega, kar je v življenju bolečega, žalostnega, in sicer prek največje potrditve ljubezni: žrtvovati svoje življenje iz ljubezni."

Papež Janez Pavel II. je homilijo sklenil s pomenljivimi besedami: "**Skrivnost svetosti je ljubezen do Kristusa**".

Papež Janez Pavel II. z vrhovnim predstojnikom salezijancev (dr. Chavezom) in vrhovno predstojnico sester hmp (Colombo)

Drobci iz življenja novih blaženih

Avgust Czartoryski
2. 8. 1858 – 8. 4. 1893
salezijanec duhovnik

18. maja 1883 je don Bosko, ko je bil na obisku v Franciji, sprejel povabilo poljske plemiške

družine Czartoryski, ki je v Parizu **živela v izgnanstvu**. Maševal je v njihovi palači, stregla sta mu družinski poglavar Ladislav in njegov prvorojeni sin, 25-letni Avgust. Le-ta je don Boska prosil za pogovor. Don Bosku mu je dejal: "Že dolgo časa sem Vas želel spoznati, knez." Ob tej priložnosti je Avgustov oče prosil don Boska, da bi salezijanci tudi na Poljskem odprli šole.

Med knezom Avgustom in don Boskom je od prvega srečanja dalje potekalo **živahno dopisovanje**. V Avgustu je še bolj zorela želja, da bi postal duhovnik in se dokončno posvetil Bogu.

5. julija 1886 sta bila kneza Ladislav in Avgust v Torinu pri don Bosku. Pogovarjali so se o potrebah poljske mladine in o začetku salezijanskega dela na

Poljskem. Don Bosko je dejal: »Prišli bomo, prišli bomo tudi k vam, takoj ko bomo imeli ustrezno osebje.« Tedaj je don Francesia, ki je bil pri tem pogovoru, prešerno dejal Avgustu: **»Gospod knez, pridite in postanite salezijanec. Don Bosko bo takoj odprl zavod na Poljskem.«** Nasmehnil se je. Toda po vsej verjetnosti je bil ta stavek odločilen za Avgustovo usmeritev. Postal bo salezijanec. Don Bosko je okleval, Avgust pa je premagal vse težave in **se je zatekel k papežu**. V začetku julija 1887 je bil sprejet pri papežu. Zaupal mu je svojo odločitev ter nasprotovanje očeta in don Boskovo oklevanje. Papež mu je dejal: »Vrnite se v Torino, predstavite se don Bosku, ponosite mu papežev blagoslov in

mu povejte papežovo željo, da vas sprejme med salezijance.»

2. oktobra 1888, nekaj mesecev po don Boskovi smrti, je Avgust Czartoryski z zaobljubami postal salezijanec in nato še duhovnik. Toda bolezen, ki je pripeljala do groba njegovo mater, kneeginjo Marijo Amparo, hčer španske kraljice Kristine Burbonske, se je oglasila tudi v njem. Umrli je 8. aprila 1893, ko je dopolnil 35 let, le nekaj dni po prvi obletnici duhovniškega posvečenja.

Ko so na Poljskem izvedeli za Avgustovo smrt, je 120 poljskih fantov prišlo v Torino, da bi po knezovem zgledu, ki je zapustil

Med osemnajstim in dvajsetim letom starosti vse bogastvo, postali salezijanci. Pšenično zrno mrtvega Avgu-

sta je pognalo klas s 120-imi zrni. 1898 so prvi poljski salezijanci odprli svoj prvi zavod v Oswieczimu. Danes na Poljskem in drugod po svetu deluje preko tisoč poljskih salezijancev.

V trdih letih druge svetovne vojne je v salezijanski župniji v Krakovu neki duhovnik poučeval latinščino mladega poljskega delavca, ki je hotel postati duhovnik, Karla Wojtyła. Postal je duhovnik, škof in papež, z imenom Janez Pavel II. In prav on je januarja 1979 proglasil junške kreposti kneza Avgusta Czartoryskega, 25. aprila 2004 pa ga je razglasil za blaženega.

Aleksandrina M. da Costa

30.3. 1904 – 13. 10. 1955

salezijanska sotrudnica

Življenje Aleksandrine Marije da Costa iz župnije Bazar v portugalski pokrajini Oporto lahko razdelimo na dve obdobji: 19 let vesele in praznične aleluje in 32 let mučnega trpljenja, ko je za Jezusom nosila križ.

O začetku svoje kalvarije Aleksandrina sama pripoveduje: »Bila sem doma skupaj s sestro Diolindo in še enim starejšim dekletom in smo šivale, ko smo videle tri moške, ki so se napotili proti naši hiši. Diolin-

da mi je dejala: 'Zakleni vrata.' Takoj zatem so potrkali in zavpili, naj odpremo. 'Za vas nimamo dela, torej vam ne bomo odprle,' je dejala Diolinda. Zaslišale smo, kako so tolkli po vratih, ki so se vdala. Diolindo in drugo dekle sta pograbila ona dva malopridneža. Čutila sem se izgubljeno. Pogledala sem okoli, videla okno odprto in sem se vrgla skozenj. Z vso težo sem padla v vrt z višine štirih metrov. Začutila sem hudo bolečino v hrbtenici. Toda takoj ko sem mogla vstati, sem v vinogradu izpulila kol in stekla branit sestro in njeno prijateljico. Tolkla sem po napadalcih in kričala: »Zginite ven!« Odšli so, me pa smo se izčrpane vrnile k delu. Kmalu nato sem začutila ostre bolečine in dolgo časa sem morala ostati v postelji.»

Vrstili so se obiski pri zdravnikih, naporna potovanja v mestne bolnišnice. Zdravnik je odkrito povedal materi: »Ostala bo hroma za vedno.« Pri devetnajstih letih je Aleksandrina legla v posteljo in iz nje ni več vstala.

V tem trenutku se je za Aleksandrino pričenjalo vzvišeno, za nas pa skrivnostno Božje delo. Iz negibnega in nekoristnega izčrpanega telesa jo je spremenil v mistično žrtev ob križanem Jezusu za odrešenje grešnikov vsega sveta.

Sprva je devetnajstletna Aleksandrina storila vse mogoče, da bi ozdravela. Toda moči so postopoma pojemale. Začutila je potrebo in ljubezen do molitve ter živo željo po združenju z Jezusom. V tistem času se je, »sama ni vedela kako,« ponudila Bogu kot žrtev za grešnike. Polagoma so v njej odmirale želje po ozdravitvi, v njej pa je rasla ljubezen do duš, ki so bile v nevarnosti, da se pogubijo, in želja, da bi mislila samo na Boga.

1931. leta jo je Jezus povabil, naj se daruje v žrtev skupaj z njim. 1936 je čutila, da jo Jezus vabi: »Pomagaj mi reševati človeštvo.« V aprilu naslednjega leta se je Aleksandrina zdravje zelo poslabšala. Župnik se je odločil, da ji bo vsak dan prinašal obhajilo. 3. oktobra 1938 je prvič trpela

Jezusove muke, ki so se nato ponavljale na vse petke do 20. marca 1942. 28. junija 1939 je Jezus Aleksandrini napovedal začetek druge svetovne vojne »kot kazen za strahotne grehe«. Ona se je ponudila kot žrtev za mir.

3. aprila 1942. se je počutila zelo slabo. Podelili so ji poslednje zakramente. Pri njej se je začela mistična in precej boleča smrt, ko je občutila razpadanje in upepeljevanje svojega telesa. Dala je svoja zadnja navodila, prepričana, da bo umrla. Začela je popoln post. **Do konca življenja ni več zaužila nobene hrane**, razen posvečen hostije.

Junija 1944 se je srečala z duhovnikom, salezijancem, Umbertoom Pasqualejem, ki je bil njen duhovni voditelj do smrti.

Revna domačija družine da Costa

Naslednje leto je **postala salezijanska sotrudnica**. Pasquale je zapisal: Diploma salezijanske sotrudnice ji je bila dana samo zato, »da bi sodelovala v povezanosti s salezijanci za odrešenje duš, posebno mladih, in da bi molila in darovala svoje trpljenje za posvečenje sotrudnikov po vsem svetu.«

V letih po drugi svetovni vojni, ko ji je Jezus obljubil, da bo k njej **priklical mnogo grešni-**

kov, da bi jih spreobrnil, so začeli k njeni postelji prihajati obiskovalci. Na praznik sv. Jožefa leta 1953 je prišlo k njeni postelji 570 ljudi, 9. maja dva tisoč, 5. junija 5 tisoč, 10. junija pa kar 10 tisoč. Na desetine avtobusov je napolnilo ulice in majhne trge v Balazarju.

9. aprila 1954 je minilo 12 let, odkar je Aleksandrina živila samo od obhajila (popolnoma tešč, kar so z vso natančnostjo kontrolirali zdravniki). Vid ji je vedno bolj pešal. Morala se je vdati, da je bila skoraj vedno v temi, saj ni mogla prenesti žarka svetlobe. Svojo sobico je poimenovala »moja črna ječa«. Nagovarjala je grešnike in jih vabila, naj se spreobrnejo, rekoč: **»Za vas sem se dala izžeti.«**

s. Evzebija Palomino

15. 12. 1899 - 10. 12. 1933

hči Marije Pomočnice

Rodila se je v kraju Cantalpinu (Salamanca, Španija) v revni družini. Njeno življenje je bilo že v rani mladosti zaznamovano s **težkim delom**. Devetletna je smela prejeti prvo sveto obhajilo in tedaj je v sebi zasluhtila nekaj velikega in neizrekljivega: **vzklikala je iskra močne ljubezni do evharističnega Jezusa**, ki ji je nato v vsakem evharističnem srečanju podarjal veliko srečo.

Ta ljubezen ji je pomagala, da je premagovala vse težave, da je zmogla žrtev ločitve od svoje družine in se vsa posvetiti Gospodu kot hči Marije Pomočnice (1924). V re-

dovni skupnosti je bilo njeno mesto v kuhinji, opravljala je tudi mnoga druga dela. V prazničnem oratoriju je z vneto spremljala majhne deklice, pogosto pa so jo obkrožala tudi starejša dekleta in celo

odrasli, ki jih je **nagovarjala s svojim duhom molitve in prepričano vero**. Njena globoka želja je bila, da bi "v vsaki hiši odmevala molitev", da bi v vsaki duši bilo češčenje Gospodovo trpljenje.

Z mnogimi pismi je bila neutrudna **razširjevalka pobožnosti do Kristusovih ran**, da bi se na ta način doseglo odpuščanje in usmiljenje za vse grešnike.

Leta 1931, na predvečer revolucije, se je s. Evzebija darovala Gospodu **kot žrtev za rešitev bratov** v Španiji in po svetu. Tri leta je doživljala težko trpljenje, ki jo je vedno bolj navdajalo z upanjem na nebesa, ki so se ji odprla 10. februarja 1933.

zbral in uredil:
Marjan Lamovšek

Bogastvo življenja na kmetih

Družina ATELŠEK
ŠMIHEL NAD MOZIRJEM

Za poletni čas smo pomislili na družine, ki domujejo kje visoko v hribih. V zgornji Savinjski dolini takih kmetij ne manjka. In ker je bil zadnja leta v sredstvih družbenega obveščanja večkrat omenjen smučarski center Golte nad Mozirjem, sem obiskal družino pod t.i. Mozirsko planino – v župniji Šmihel nad Mozirjem. Na n.m. višini 720 metrov živi družina Atelšek, po domače pa jim rečejo pri Rženičniku. Ob mladi družini s štirimi otroki živita na tej prelepi planoti tudi očetova starša in očetov brat, ki še študira. Z njihove kmetije je lep razgled na Sv. Križ nad Belimi vodami nad Šoštanjem, na Goro Oljko nad Polzelo ...

Kako je biti na kmetih?

Oče Janko: Sem najstarejši otrok v družini, za menoj sta še dva brata, in že od malega je bilo bolj ali manj jasno, da bom ostal na kmetiji. Vseskozi sem bil zelo navezan na dom. Po osnovni šoli sem obiskoval srednjo kmetijsko šolo, po končanem šolanju pa sem ostal doma in doslej nisem hodil v službo. Zdi se mi, da bi težko zdržal v kaki pisarni in da je zame lažje fizično delo na kmetiji. Sicer pa pri nas, čeprav smo visoko, to ni težko: smo na dokaj ravni planoti, ko lahko skoraj vsa dela na njivah in travnikih opravimo s stroji.

Mami Tatjana: Tudi jaz prihajam s kmetije – iz Šmartnega ob Dreti (Delce). Sem tudi najstarejša med otroki, za mano so še tri sestre. In podobno kot pri Janku so tudi pri nas mislili, da bom kot najstarejša ostala doma na kmetih. Po osnovni šoli sem obiskovala gospodinjsko šolo v Velikovcu pri šolskih sestrah, potem pa me je Janko s kmetije odpeljal na kmetijo in tudi jaz tako kot on še nisem bila v službi.

Je sploh mogoče živeti samo od kmetije?

Janko: Moja starša sta bila tudi doma in nista hodila v službo. In tedaj se je menda še dalo preživeti. Danes pa se samo od živine oz. od mleka pri tako majhni kmetiji, kot je naša, pravzaprav ne da. Imamo namreč samo okrog 30 govedi in nekaj svinj. In danes je tudi na

kmetiji veliko storškov: stroji, krmila, položnice ... Zato je še kako dobrodošel gozd, ki ga imamo. Poleg tega pa se ukvarjamo tudi s kmečkim turizmom, ki ga od začetka 80-ih let vodi moja mama.

Tatjana: Stara hiša je namenjena gostom, vsi pa živimo v novi hiši. Včasih smo v novi hiši nudili tudi sobe za goste, ko pa so začeli prihajati otroci, ponujamo samo hrano – običajno konec tedna, ob sobotah, včasih tudi ob nedeljah, navadno za eno skupino. Med tednom je preveč drugega dela. Za gospodinjstvo skrbiva obe z mamo. Med gosti je veliko takih, ki prihajajo na ogled Mozirskega gaja, potem pa pridejo k nam na kosilo. Domačini pridejo sem na kosilo predvsem ob priliki prvih obhajil, birm in drugih družinskih slavi.

Pred kratkim se vama je rodil četrti otrok.

Tatjana: Pred dvema mesecema se nama je rodila Nina, ki jo bomo čez kak teden nesli h krstu. Ana je stara tri leta in je vsa navdušena nad traktorjem. Jure hodi v 2. razred in je bil letos pri prvem obhajilu. Je tudi ministrant, v šolo pa hodi še tukaj v Šmihel, kjer imamo štiriletno podružnično šolo. Najstarejši pa je Rok, ki hodi v 5. razred, ministrant je že tri leta, prvo leto pa se že vozi v skoraj 10 km oddaljeno osnovno šolo v Mozirje.

Janko: Otroci so nama v veliko veselje. Kar kmalu jih začnemo navajati na razna kmečka

opravila. Lepo se nama zdi, da je v Šmihelu kar nekaj številnih družin.

In kako bi opisala versko življenje v vaši župniji in v vaši družini?

Janko: Šmihel je majhen raztresen planinski kraj, tako je tudi naša župnija majhna. Ima samo okrog 200 ljudi. Zato že nekaj let spada pod upravo župnika v Mozirju. Je pa versko življenje pri nas zelo živo. Imamo redno nedeljsko mašo in še dvakrat med tednom. Tudi zakramente prejemo tukaj: prvo obhajilo, poroke ... tudi midva sva bila poročena tukaj, pred dvanajstimi leti. Je pa za našo župnijo značilno to, da v cerkev hodimo skoraj vsi in da ima veliko duhovnih poklicev (op. pis. pogledal sem v letopis Cerkve na Slovenskem in ugotovil, da ima župnija Šmihel tri duhovnike in šest redovnic).

Tatjana: Janko je bil član ŽPS v prejšnji sestavi, pa tudi jaz sem bila članica ŽPS kot predstavnica mladih, ko sem bila še doma. Zdaj pa skrbiva predvsem za versko življenje v družini. Prizadevamo si za reden obisk nedelj-

ske maše, če je čas, pa gremo tudi med tednom, zlasti za praznike. Redno molimo pri kosilu, pa tudi zvečer, z otroki. Preden gredo spat ali ko gredo v šolo, jih pokrižava. Enkrat letno, navadno med počitnicami, poročamo na Brezje.

Janko: Sicer pa se bolj držimo doma, kmetijo je težko pustiti samo za dalj časa. Od kar sva poročena, pravzaprav še nisva bila na daljšem dopustu (op. pis.: tukaj še kako velja staro reklo: najlepše je vendar doma, na tej čudoviti planoti pod Mozirsko planino). Vzamemo pa si čas za krajše izlete, večkrat gremo k Sv. Križu nad Belimi vodami ...

Mineva 12 let od vajine poroke

Tatjana: ... pa seveda tudi k meni domov v Delce. V času, odkar se poznavata, v najini lju-

bezni ni bilo kakešne večje krize. Seveda pridejo manjši vsakodnevni nesporazumi, a jih z iskrenim pogovorom hitro razrešiva. Otroci pa so nama v veliko veselje.

Janko: Je pa zanimivo, kje se je začela najina skupna pot. Lahko bi rekel: naredila sva 1000 km, da sva se srečala »sosed« . Najini domačiji sta si namreč sorazmerno blizu, spoznala pa sva se na izletu v okviru Kmetijske zadruge. Bil je l. 1988. Pobratena občina iz Srbije nas je povabila na jug Srbije na smučišča Koponika (najvišji vrh v Srbiji). In na sedežnici se je začela najina skupna pot ...

Tako domače se človek počuti v taki družini. Ob koncu sta prišla še Jankova starša. Vse do noči sta pospravljala seno. Razodela sta, da sta prav tisti dan obhajala obletnico poroke ... Njima in mladi družini iskrene čestitke z željo, da bi jih Bog blagoslovljal še mnogo let. ■

Pogovarjal se je Janez Potočnik

Misijonar v mestu tisočerih mošej

Spoštovani! Zopet se oglašam; kot po navadi bi želel napisati nekaj o tukajšnjem življenju. Tokrat kratek opis Kaira, kjer se nahajam že 28 let.

Ko letalo preleti mesto, se ne vidi drugega kot samo kup rjavkastih stavb, ki so tesno stisnjene druga k drugi. Letalo potrebuje skoraj 10 minut, da obkroži mesto in se spusti na letališče, ki je zunaj mesta, v puščavi. Kairo je že 20-milijonsko mesto in se nahaja na začetku delte Nila; na vzhodu in zahodu ga obkroža puščava, ob Nilu je plodna zemlja.

Prvi vtis, ki ga dobi človek, ko pride sem, je, da je to ogromno muslimansko mesto, saj ga imenujejo mesto tisočerih mošej. Ob naši šoli so tri mošee, ki nas petkrat na dan spomnijo na molitev iz močnih zvočnikov, zjutraj okrog petih nas celo zbudi. Seveda doni z vseh mošej istočasno, zato se zdi, kot da je vse en sam glas.

Druga značilnost je živčav in trušč, saj se po mestu giblje to-

liko milijonov ljudi, zato je kot pravo mravljišče, tako avtomobilov kot ljudi. Ljudje so navajeni vpiti, avtomobili pa trobi-jo za vsako stvar enako ponoči in podnevi. Ljudje gredo k nočnemu počitku okrog 2 – 3 po polnoči, do takrat pijejo kavo, čaj (alkoholne pijače so prepovedane), igrajo karte ali domino itd. Seveda zjutraj spijo do desetih, saj imajo v glavnem urade, trgovine ali podobno, ki jih pozno odprejo.

Spet druga stvar, ki takoj pade v oči, je razlika med četrtmi mesta: nekatere imajo široke ulice z drevoredi, z zelenicami in visokimi lepimi stavbami. Blizu nas pa so tudi ulice, kjer si ljudje lahko podajo roke iz stanovanja z ene na drugo stran ulice, tako so ozke. Po teh ulicah seveda ni prostora za avtomobile.

Nadalje Kairo zaznamuje bazar (turška beseda), to je predel mesta, kjer prodajajo zlato, srebro, spominke, preproge in drugo. Kdor želi, lahko tu kupi tudi

tono zlata. To je pravo mravljišče, tudi ponoči. Povsod je polno kavnarn, kjer ljudje pijejo čaj ali kadijo posebne pipe na vodo. Bazar je zelo privlačna točka za turiste, kjer je mogoče dobiti vse, kar si človek želi.

Nil teče po sredi mesta; ob njem je tudi glavna ulica, kjer je ves dan gost promet, kjer se je komaj mogoče kam prebiti z avtom. Pod mestom tečeta tudi dve liniji podzemne železnice. Čez naš predel pelje nova proga, 10 m pod zemljo. Je sodobna s klimatskimi napravami. Po tej progi se prepelje vsak dan do dva milijona potnikov. Vlaki vozijo vsakih pet minut in so vedno polni. Vozovnica v eno smer, neodvisno od dolžine, stane 0,75 funta, kar bi bilo približno 20 SIT, kar pa je zanje že drago.

Smo na začetku aprila, temperature pa že dosegajo 34°C. Kaj bo šele pozneje.

Vsem lep in prisrčen pozdrav.

Franč Zajtl

Kairo, 1. aprila 2004

Nove možnosti za misijonarje v Angoli

Prisrčno pozdravljeni!

Ravnokar sem za par tednov prispela v Slovenijo in zato z veseljem izkoristim priložnost, da se vam prek Salezijanskega vestnika zahvalim za vso vašo misijonsko zavzetost in velikodušno podporo v vsakem smislu. Po krstu smo vsi poklicani biti misijonarji in vendar vsak na način, ki mu ga Bog pokaže.

Vem, da ste me pred meseci še posebej pozorno spremljali z molitvijo, ko ste izvedeli za mojo novo odgovorno službo

in se gotovo tudi z mano Bogu zahvalili za rast družbe hčera Marije Pomočnice v Angoli.

Kaj je novega pri nas? Angola živi v čisto posebnih zgodovinskih okoliščinah, saj je bila pred dvema letoma podpisana mirovna pogodba in je, hvala Bogu, do danes spoštovana. S tem pa se odpirajo nove možnosti dela in seveda tudi novi izzivi in potrebe: za nas sestre salezijanke in za salezijance, ki imamo kot poslanstvo delo z ubogimi mladimi in za mlade. Zato skušamo

odkriti razne načine in mladim nudimo vstop v boljšo prihodnost. Gotovo, dela je veliko, delavcev pa malo ... Z veseljem smo sprejeli medse novo slovensko laiško misijonarko Renato, ki se dobro vživlja v misijonsko okolje, ter tudi nekatere druge prostovoljce iz raznih držav in organizacij, ki skupaj z nami delajo in odgovarjajo potrebam časa. Če bi se nam še kdo rad pridružil, ga z veseljem sprejmemo.

Največji izziv v Angoli je še vedno nepismenost (65 % prebival-

tva, največ žena in deklet) in z njo vse posledice tudi pri evangelizaciji. V vseh naših misijonskih središčih se zato na veliko posvečamo delu za opismenjevanje in za osnovnošolsko izobrazbo. Hkrati s tem pripravljamo tudi razne poklicne tečaje, da tako nudimo možnost zaposlitve in preživljanja. Samo v naših petih sestrskih ustanovah imamo približno 10 tisoč učencev in učenk. K temu nisem prištela vseh naših veroučencev in članov različnih otroških in mladinskih skupin.

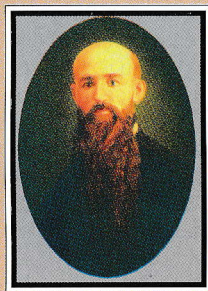
V avgustu nameravamo odpreti še eno šolsko ustanovo, ki bo imela zmogljivosti za približno 1000 dijakov, seveda v treh izmenah. Januarja prihodnje leto pa želimo začeti s kuharskim in slaščičarskim tečajem v dveh krajih, zato bomo poiskali izvedenke v tej stroki, vsaj za par mesecev, da za to delo usposobimo domačinke.

Največji izziv za nas HMP pa bo v bližnji prihodnosti gradnja

in odprtje nove inšpektorialne hiše, ki naj bi služila kot center za koordinacijo vseh teh mnogih lepih projektov, ki jih vodimo in pri katerih nam pomagajo prostovoljci, ter tudi domači laiki, ki smo jih v teh letih usposobili. Za vse to delo koordinacije in formiranja pa potrebujemo tudi primerne prostore. Dobra volja je velika, želje in sanje tudi, upamo pa tudi, da se bodo našli dobrotniki, ki nas bodo materialno podprli in tako sodelovali pri gradnji ne le hiše, ampak s tem tudi lepše prihodnosti za mnoge mlade Angolce.

Vsem dobrotnikom zagotavljam tudi molitev naših najmlajših iz Cacuaca, ki se redno vsak dan ob pol sedmih zvečer zbira- jo k molitvi rožnega venca za vse dobrotnike in dobrotnice. Z njimi in po njih vam tudi jaz pošiljam svojo hvaležno molitev.

Misijonarka s. Zvonka Mikec iz Angole
Šentrupert, 4. junija 2004

V »KEREČEV SKLAD«

za salezijanske misijon(ar)je ste od 21. aprila do 20. junija 2004 darovali:

Bartol Polončič, Boršič L., Brezavšček R., Čeferin M., Hrastnik J., Hribar M., Kramberger M., Oblak M., Pajsar N., Petrič F., Plahutnik P., Podržaj A., Pokorn J., Povše T., Pucelj I., Rozman A., Strniša A., Šircelj F., Urbanija L., Vevoda J., Žagar Č.

Darujete lahko za posamezne misijonarje ali splošno za misijone, in sicer oddate dar osebnostno na Rakovniku, po poštni nakaznici oziroma na transakcijski račun Salezijanskega vestnika (gl. str. 2) s pripisom "MIS".

Vsem iskren »Bog plačaj!«

Misijonar Ludvik Zabret v domovini

Misijonar Ludvik Zabret se je to pomlad vrnil v domovino. Rodil se je 9. avgusta 1923 v Topolah pri Mengšu. Prve zaobljube je kot salezijanski sobrat pomočnik izpovedal 20. oktobra 1940 na Radni. Leta 1944 je odšel v Italijo v kmetijsko šolo. Od tam ga je leta 1947 pot vodila v Indijo. Prvo obdobje (1947–1965) je deloval v Madrasu, v Sagaya Thottam, kjer je puščavo spremenil v rodovitno zemljo in vodil cvetoče posestvo ob kmetijski šoli. Drugo veliko obdobje je bilo v Goi (1965–1981), kjer je nastalo bogato posestvo sredi pragozda. Sledil je Nasik in spet Goa.

Kjerkoli je bil, je življenje vzcvetelo v vsej polnosti in rodovitnosti. Če bi bilo le nekaj takih garačev, bi vso Indijo spremenili v rodovitno deželo in za vse bi bilo odpravljeno pomanjkanje.

Misijonskih 57 let je na njem pustilo svoje sledove. Da ne bi bil v breme sobratom v Indiji, se je vrnil v domovino, kjer bo nadaljeval svoje misijonsko poslanstvo z molitvijo in misijonskim navduševanjem. Biva v salezijanski skupnosti na Trsteniku. Vesele se vsakega srečanja s prijatelji in znanci ter misijonskimi navdušenci.

Petra Arnež iz Hrastja pri Kranju se je rodila kot prva od treh deklet 21. julija 1980 očetu Petru in mami Bredi. Od malega je bila zelo dejavna. Osnovnošolska in srednješolska leta je prepevala v otroškem zboru v cerkvi sv. Mateja v Hrastju, vestno je obiskovala šmarnice, kot osnovnošolka je sodelovala pri folklorni skupini, več let je bila voditeljica prvoobhajancev, potem voditeljica birmanskih skupin, animatorica na oratoriju v Šenčurju, hodila k mladinskemu verouku, na duhovne vaje, pomagala v skupini Vera in luč, prepevala pri cerkvenem mešanem pevskem zboru Katrca (CMPZ). Po hudi bolezni (rak na bezgavkah), ki se je pojavila pri njenih devetnajstih letih, je odšla k Bogu 11. novembra 2003. Zgled njenega kratkega življenja nagovarja in vabi ... Zato nekaj misli, ki so bile izgovorjene na pogrebu ali zapisane po njem.

Zgled predanosti Bogu

»Večkrat sem v utrujenosti joka zaspala, ko sem nemočna iskala poti, ki bi zaustavile bolezen in ti vr-

V cvetu mladosti

Pravični pa bo počival, čeprav bo prezgodaj umrl. Častitljiva namreč ni starost, ki traja dolgo, tudi je ne merimo po številu let, zakaj pri ljudeh je razumnost isto kot sivi lasje in brezmadežno življenje kot visoka starost. Ker je bil Bogu po volji, ga je vzljubil. (Mdr 4,7–10)

nile brezskrbno mladost. Tako zelo sem si želela, da bi ti znala stati ob strani, pa tega večkrat nisem znala.

Čeprav so tvoje ustnice vedno znova molčale o bolečini, ki jo je zarezoval križ, sem v tvojih očeh začutila strah in trpljenje. Križ na tvoji poti je postajal vse težji, tvoja ramena vse bolj šibka. Svoje življenje si izročila v Njegove roke, Božji previdnosti. Res, da sta se najini poti skozi vsakdan življenja v marsičem razlikovali, pa vendar je srce čutilo isto. Ob najinih skupnih trenutkih ob tvoji bolniški postelji sem vedno bolj spoznavala, kako zelo sva si podobni. Nema govorica telesa je spregovorila v imenu srca.

Tudi moja ramena so se šibila pod težo zame pretežkega križa. Naj se zgodi Tvoja volja in pa daj mi moči, da jo izpolnim, je le stežka šepetalo moje srce, ko si odhajala. Hvala ti, Petra, za vse. Hvala ti za tvoj zgled prepustitve Njemu, hvala ti za tvojo sestrsko ljubezen.«

(sestra Martina, študentka)

Poročni šopek za pogreb

»Zakaj sploh jokam? Petra je bila vedno vesela. Uživala je v svojem življenju. Imela je dobre prijatelje, nikoli se ni mogla odreči zabavi z njimi. Tudi zame si je velikokrat vzela čas za obisk razstav, koncertov, kina in me tako razveseljevala. Tako močno si je želela poroke in hotela v rokah držati poročni šopek. Velikokrat mi je pripovedovala, kakšno poročno obleko si želi. Jokala sem, ko sem gledala njenega fanta Igorja, ko ji je s sklonjeno glavou prinesel čudovit poročni šopek

vrtnic, da jo je spremljal na njeni zadnji poti. Ko se domači spomnijo na Petro, jim po licu spolzi solza. Jaz pa si mislim: sedaj, ko v nebesih nima čisto nič skrbi in bolečin, se lahko zabava do neskončnosti.«

(sestra Maruša, osnovnošolka)

Na kmete za »ta mlado«

»Igor je kmet na naši domačiji in nekaj deklet mu je že povedalo, da ne bodo kmetice. Petra pa bi bila zelo rada. V njeni bolezni smo se vpraševali, zakaj, zakaj ravno ona. Kaj je naredila, da jo Bog tako preizkuša? Kljub mojemu prepričanju, da nas ima Bog vse rad, nisem znala odgovoriti. Edino, kar sem ji obljubila, je bila molitev. Veliko sem molila sama, prosila pa sem tudi starše skupine Vera in luč ter moje prijatelje, da smo vsak na svojem kraju vsak večer ob devetih molili zanjo. Petro sem občudovala, kako mirno je prenašala ležanje v bolnici. Boga pa spraševala, zakaj jo je poslal v našo družino, da nas je njeno trpljenje tako presunilo. Petra je znala graditi ljubezen z Bogom in med ljudmi. Zato smo si želeli, da bi v naši družini postala 'ta mlada'.«

(fantova mama)

»Se vidimo!«

»Imeti milost: živeti v navdihu kot je bil njen; pomagati ljudem, ki jih sploh ni poznala, pa prijateljem, pomoči potrebnim, kot so lučke, mentorica prvoobhajancem, birmancem, vedno na voljo svojo bolni stari mami, eni in drugi; obenem pa – cvetela je v veselju, glas ji je bil povzdignjen v petje, korake je znala spustiti v ples.

Le pred ranljivostjo tega sveta se ni znala zaščititi, niti je ni mogla razumeti, zato ji je bila Marija na Brezjah pravi blagor in prvo zatočišče.

Ostaja mi živ njen nasmeh, s katerim si napolnim sobo ... in kolikokrat držim v roki telefon ter njeno zadnje SMS-sporočilo: Se vidi-mo! Ej, kmalu, Petra, kmalu.«

(stric Franci)

Aleluja

»Nikoli ne bom pozabila tvojega prvega obiska pevskih vaj, ko smo po vajah skupaj odšli na pijačo. Tam nas je kar nekaj hotelo sedeti poleg tebe, da bi te bolje spoznali. Vsi smo bili presenečeni, ko si kar direktno povedala, kako težko bolezen si pravkar prebolela. Imela si upanje in voljo do življenja. Vsi smo te od takrat naprej občudovali in ti poskušali biti podobni v volji do življenja. V tebi ni bilo nikdar začutiti kančka obupa, jeze ali besed: "Zakaj ravno jaz?" V teh dveh letih si bila zboru v veliko pomoč. Na eni izmed porok si mi dejala: "To pesem pa si tudi jaz želim na najini poroki z Igorjem!" Petra, žal ti te želje ne moremo izpolniti, smo pa zato danes, čeprav z bolečino v srcu, zapeli tvojo Alelujo – življenje radost v meni prebiva, ko Bog je stopil na mojo pot.«

(predstavnica pevskega zbora Katrca)

Za male in uboge

»Če hočeš biti lučkin prijatelj, moraš imeti odprto srce, ki se razdaja za majhne in uboge. Zato si se tudi vključila v skupino Vera in luč. V skupnost si prinesla veliko dobre volje, novih idej in pevskega talenta. Zнала si nas povezovati med seboj. Čeprav si se sama bojevala s težko boleznijo, si drugim vlivala upanja in volje do življenja. Ko nas je obiskal ustanovitelj Vere in luči Jan Vanier, si nam potem velikokrat dejala, da so bile njegove besede pravi balzam za tvojo dušo. V naših srcih boš živela še naprej.«

(Vera in Luč)

zbral in uredil Janez Potočnik

"In glejte: jaz sem z vami vse dni do konca sveta." Mt 28,20

Prijatelj

Srce poskoči od veselja, ko občutiš topel stisk roke. Ko duša z dušo se poveže z iskrenimi ljudmi.

Ko žena, mož, otrok in starček podata tople si dlani, takrat lepo bo tu na zemlji, da smo prijatelji si vsi.

In Bog bo tudi takrat z nami in bližje bomo Bogu mi, z veseljem zdaj bomo živeli do konca naših zlatih dni.

Hilda

Nikoli sami

Gospod, hvala ti, ker si vedno z nami. Nikoli nas ne pustiš same. Ti si zvest in skriš za nas. Vedno nam podajaš svojo desnico in nas varuješ na poti življenja.

Anita

V soboto, 15. maja 2004, je bilo posebej veselo v družini Cingerle v Vrtovinu – župnija Kamnje na Vipavskem. Starša Pepi in Zofka sta obhajala zlati jubilej svoje poroke. Sinovi, Vinko SDB, Branko in Stanko z družinama, smo se na sicer preprost način, a iz srca, oddolžili in zahvalili svojima staršema za izkazano ljubezen in skrb. Sama jubilarita in mi z njima smo ob tem prazniku še enkrat doživeli resničnost, da je sleherni trenutek življenja dar Božje ljubezni in Marijinega varstva. Bogu in Mariji sta se v krogu svojih najdražjih jubilarita zahvalila za prehojenih petdeset let v podružni cerkvi Marije vnebovzete v Vrtovinu.

STOLETNICA BLAGOSLOVITVE TEMELJNEGA KAMNA CERKVE

VKroniki Salezijanskega zavoda Rakovnik beremo: »Leta 1904 je katoliški svet obhajal zlati jubilej razglasitve verske resnice o Marijinem brezmadežnem spočetju. V spomin na ta krasni jubilej naj verni Slovenci postavijo Mariji Pomočnici Brezmadežni veličastno svetišče, ki naj potomce spominja na veselo petdesetletnico in na ljubezen njihovih prednikov do Marije ... Praznik Presvetega Rešnjega telesa in krvi 2. junija 1904 ostane v neizbrisnem spominu salezijancem in slovenskim sotrudnikom.«

In skoraj hkrati z gradnjo cerkve so gradili tudi veliko stavbo ob cerkvi, ki so ji tedaj rekli kar »zavod«. Zato je še kako prav, da v spomin na ta velik dogodek začetka gradnje cerkve Marije Pomočnice obnovimo veličastno stavbo ob njej, da bo lahko spet služila tistemu pravemu namenu: vzgoji mladih v salezijanskem duhu.

Dela napredujejo

Šolsko in pastoralno leto se je končalo, dela na naši »A« stavbi ob cerkvi pa tečejo s polno paro. Na rotundi, ki nam je povzročila precej preglavic, so končana groba gradbena dela (nosilni stebri, no-

silci, pozidano 2. nadstropje in betonska plošča nad 2. nadstropjem). Tesarji in kleparji že nekaj dni polagajo streho na rotundi in osrednjem delu stavbe. Delavci so začeli s sanacijo fasade, postavili so oder na južnem delu fasade. Precej dela imajo z obdelavo oken-skih odprtih. V osrednjem delu stavbe (1. in 2. nadstropje) so že pritrjeni radiatorji, položen je podložni beton in postavljene so stene iz mavčnih plošč. Keramičarji pa so že začeli s polaganjem ploščic v sanitarijah in garderobah. Glavno (staro) stopnišče so podrli in zdaj so začeli z betoniranjem jaska za dvigalo in novih stopnic ... Odpeljanega je bilo že 110 kamionov odpadnega materiala. Ob vsem tem pa je tudi kar nekaj zelo pomembnih obenem pa zelo zapletenih stvari, ki jih je potrebno celovito in sproti reševati, to še zlasti velja za električno, telefonsko in vodovodno napeljavno do stavbe.

Iz dneva v dan pa smo deležni manjše ali večje pomoči župljanov ali bralcev Salezijanskega vestnika in drugih vernih Slovencev. Nekateri so svoj dar pospremili tudi s kakšno besedo. V nadaljevanju navajam samo nekatere:

Najbolj trajno darilo

»Ob prejemu jubilejne nagrade sem bila vesela, da je za mano že toliko let dela ... Mislila sem, kaj bi si kupila za spomin. Ob branju Vestnika pa sem si rekla: če darujem dar za rakovniško obnovo, bom imela najlepše in najbolj trajno darilo za sedaj in za naprej v življenju.« (Marija)

»Kot župnik župnije, ki ima 15 zgradb, od tega devet cerkva, župljanov pa nekaj nad tisoč, vem iz prakse, kaj pomeni: ne imeti denar za nujne obnove ... zato sem se takoj odzval na vašo prošnjo in sem po svojih skromnih močeh prispeval za obnovo Rakovnika.«

Obnova »mojega zavoda«

»Z veseljem sem v Salezijanskem vestniku zagledal članek o obnovi »mojega zavoda«, ki je bil toliko let odtujen. Leta 1934 sem pod vodstvom č. g. Majcna dovršil strokovno šolo za mizarje, ki je bila sijajna podlaga za mojo nadaljnjo izobrazbo in poznejše življenje. Z g. Majcnom sem ostal do njegove smrti v pismeni zvezi in vsi ti spomini me spremljajo v mojem devetdesetem letu starosti. Zato smatram za svojo dolž-

»2. junija 1904 je prevzvišeni knezoškof dr. Jeglič v prisotnosti vrhovnega predstojnika salezijanske družbe don Mihaela Rue ter mnogih drugih duhovnikov in svetnih dostojanstvenikov položil temeljni kamen novega svetišča Marije Pomočnice ... Ka-

kor starodavni amfiteater je bil mali zavod, ko se je začel blagoslovljati temeljni kamen ... Dvorišče, hodniki, okna, vse je bilo natlačeno ljudstva. Tudi na strmini bližnjih gričev je stalo veliko število gledalcev ... Po blagoslovitvi temeljnega kamna je don

Rua molil takole: Vzvišena Kraljica nebes, zagotovi mesto v večnem blaženstvu vsem tistim, ki so ali bodo kakorkoli pripomogli, da se dokonča to svetišče ali ki kakorkoli prispevajo k razširjanju tvojega čiščenja in tvoje slave na zemlji.«

Za obnovo Rakovnika ste od 21. aprila do 20. junija 2004 darovali:

Ahčinovi, Ambrožič M., Andolšek M., Andrejašič L., Antončič J., Anželj G., Baloh I., Baznik M., Benet M., Bernard A., Bernik A., Bezek I., Blatnik J., Blumauer C., Bordon M., Borsič L., Brezavšček R., Brezavšček S., Bulčević, Butalin A., Cankar M., Čec A., Čeferin M., Čepon A., Černič M., Devetak A., Dežman F., Dobnik A., Dobravec P., Dolenc A., Dolenc F., Dolinšek A., Dominic A., Ferkoj M., Fišter C., Fučka A., Furlan A., Garbus M., Gerčarjevi, Glavič I., Grčar T., Gregorič M., Grič d.o.o., Grmšek A., Hraštnik J., Hribar V., Hribnik P., Hvala Z., Istenič Z., Ivković L., Jagodič S., Jančar M., Janžovnik M., Jarc R., Javornik M., Javoršek B., Jeras M., Jerebic A., Jurca M., Justin M., Kaps S., Kapus A., Kastelic M., Kavčič F., Kavčnikov, Kisilak M., Klim J., Klunovi, Knap A., Knapič C.T., Knez J., Kobale F., Kocjančič F., Kočar E., Kokalj F., Kokalj M.J., Kokošin A., Komatar T., Koširjevi, Košnikov, Krnc F., Kržišnik K., Kuralt T., Leban M., Levstik S., Lubej A., Luštrek M.A., Macerl I., Malež F., Malovrh F., Marinič J., Marovt S., Mavrič M., Meglen J.B., Mesar J., Miheličič A., Mikec M., Miklič M., Mivšek F., Mlakar M., Mohar A., Moškon A., Mošnik A., Mulec V., N.N. po Ciglar T., N.N. po Rozmanic A., Narobe M., Novak A., Novak F., Novak R., Novak T.N., Oblak M., Ogradijevi, Ogrin F., Omladič A., Otrin J., Oven M., Pajer H., Parovel A., Pečjak K.M., Pečlin A., Perhaj S., Petan M., Petelin J., Petrič F., Pintar J., Plahutnik P., Plazar A., Plevčak M., Podbregar T., Podgoršek M., Podražaj A., Pograjc F., Potočnik A., Potočnik F., Poznič J., Požar F., Preslesnik M., Presečnik M., Prošek A., Pucelj J., Retuznik N., Rigler M., Rigler M., Rihar A., Rihtar F., Robnik M., Rogan T.I., Ropret G., Rozman M., Rozočničnikovi, Rupar L., Rus I., Rutar J., Sadar M., Selan L., Selanovi, sestre FBS, Slapnik, Snoj A.S., Solce M., Sorčan T., Stožir Z., Strah M., Stropnik A., Stržinar V., Ščurek J., Šircelj F., Škerlavaj B., Štalec A.J., Šteblaj A.I., Stricelj F., Štrulcjevi, Stuhec F., Šturm M., Šušnjar G., Toporš M., Trček F., Trček H., Turk M.B., Turk R., Urbanč C., Urbanija S., Urleb M., Velkavrh J., Vevoda J.I., Vidmar M., Vintar J., Vodlan F.T., Vodovnik P., Vozelj F., Zabel A., Zajc N., Zajec A., Zakrajšek E., Zalarjevi, Zalokar T., Zaman I., Zarnik M., Završnik A., Zihnerlovi, Zorčec A., Zorko A., Zorko K., Zuccon E., Zupancič Bregar S., Zupancič M., Zupancič, Zup. uradi: Dobnič, Vrhnika, Kobarij, Radomir, Rakovnik, Struge, Sv. Križ Gabrovka, Škofljica, Videm Dobrepolje, Žukovec J.

Bog povrnil!

Svoje prispevke lahko izročite osebno ali nakažete na naslov:

**Salezijanci, Rakovniška 6
1000 Ljubljana.**

TRR 24200-9004141717, sklic 00 06

Pri nakazilih na račun navedite oznako **'RAK'** ter nas tudi obvestite o namenu nakazila.

nost, da vsaj malo pripomorem k novemu razvoju rakovniških salezijanskih šol.« (*Franc*)

»Veliko imate dela in skrbi z obnovo zapuščenih stavb. Upamo na Marijino pomoč. Ta kraj ne sme ostati zapuščen, ko pa je tolikim ljudem v pomoč ... Prišla so leta in z njimi bolezen. Zato sem bila za praznik Marije Pomočnice z vami le v mislih. Mislim, da sem bila okrog šestdesetkrat na tem praznovanju. Bilo je nepozabno. Namen imam še enkrat priti k Mariji Pomočnici na obisk in v zahvalo.« (*Marija*)

Saj bo za nas, otroke

»Stvar, za katero se moraš zelo potruditi, bolj ceniš; če se trudiš skupaj, nas to povezuje. Bog nas z obnovo stavbe želi vzgajati kot župnijo ... Zdaj se zagnano učim od svojega sina. Za prvo sv. obhajilo je med drugimi darili dobil tudi kuverto z dvema bankovcema. Pred gosti, ki so mu jo prinesli, jo je odprl in se razveselil: "O, to bom pa odnesel za stav-

bo A!" Sorodniki so začudeno pogledali, saj niso vedeli, kaj to je, pa tudi denarja ni bilo malo. "Razloži jim, kaj je to stavba A," sem mu naročila. "To je velika hiša na Rakovniku, ki jo morajo obnoviti, da se bomo lahko v njej igrali," je preprosto rekel. Zvečer pa me je na samem vprašal: "Saj je prav, če dam denar za stavbo A, a ne? Na banki ga imam že tako dovolj. Saj bo za nas otroke." Pritrdila sem mu. "A veš, koliko kvadratkov bomo pobarvali pri verouku s tem denarjem!!! Sigurno bomo zmaga- li!" mi je nehote razkril še drugi motiv njegove darežljivosti ... Čez nekaj dni sem preverjala stanje na svojem bančnem računu in plačevala položnice. Na koncu sem izpolnila položnico še za Rakovnik: Na banki bo še dovolj otroke. Saj gre vendar za moje otroke, sem si ponovila sinove besede.« (*Jožica Ž. – v župnijskem glasilu za junij 2004*) ■

mag. Janez POTOČNIK
RAVNATELJ SALEZIJANSKEGA ZAVODA
NA RAKOVNIKU

K Bogu so odšli po plačilo

**naročniki Salezijanskega vestnika,
člani Mašne zveze**

in molivci za duhovne poklice

Bagori Anton, Bakovci
Bezjak Helena, Voličina
Čepin Marija, Kozje
Domen Alojzija, Dobji vrh
Dravec Marija, Lenart v Slov. goricah
Geld Karel, Gabrovka, duhovnik
Grom Marjeta, Vrhnika
Imperl Angela, Blanca
Janez Kogovšek, salezijanec pomočnik
Kapus Marija, Vransko
Kastelic Hedvika, Gančani
Kebe Marija, Cerknica
Konečnik Ana, Ravne na Kor.
Koželj Rudi, Dramlje
Kret Frančiška, Ravne na Kor.
Lavrincec Frančiška, Škofja Loka
Novak Anton, Vransko, oče sestre HMP
Novak Marija, Bakovci
Petrovčič Julka, Cerknica
Serec Alojzij, Bogojina
Zagorc Milka, Ljubljana
Žitnik Klar Marija, Murska Sobota

Janez Kogovšek salezijanec

*27. 05. 1925 †16. 06. 2004

19. junija smo k večnemu počitku pospremili salezijanca sobrata pomočnika Janeza Kogovška. Rodil se je 27. februarja 1925 v kraju Rovte nad Logatcem. Očetu Mateju in materi Ani, rojeni Lazar, se je rodilo dvanaest otrok. Janez se je bil najstarejši med njimi. Zgledno krščansko življenje v družini, redno obiskovanje nedeljske maše in družinska molitev, vse to je zapustilo v srcih otrok neizbrisno sled.

Osemletno osnovno šolo je Janez obiskoval v Zaplani. Veljal je za vestnega in sposobnega učenca, saj je vse višje razrede zaključil z odličnim uspehom. V želji, da bi nadarjenemu sinu Janezu omogočila nadaljnje šolanje, sta ga starša po končani osnovni šoli poslala k salezijancem na Rakovnik. Tako je komaj štirinajstleten 8. avgusta 1939 prišel v salezijanski zavod na Rakovnik. V skupnosti salezijancev in svojih sovrstnikov je našel svoj drugi dom, v Mariji Pomočnici in don Bosku pa varna zavetnika in vodnika v življenju.

Vse to je Janezu pomagalo, da je v sebi odkril duhovni poklic. Kmalu je v njem dozorela odločitev, da bo vse življenje ostal z don Boskom in svoje življenje posvetil delu za mladino. S tem namenom je že po dveh letih bivanja na Rakovniku zaprosil za sprejem v noviciat, oz. leto priprave na salezijansko življenje.

Leto noviciata je začel na gradu Škrlevo pri Šentrupertu na Dolenjskem v septembru 1941. Kljub vojnim razmeram in negotovi prihodnosti je septembra 1942 izpovedal prve zaobljube v salezijanski družbi.

Po koncu druge svetovne vojne je skupaj z nekaterimi drugimi sobraty odšel v Italijo. Pot ga je vodila najprej v don Boskov rojstni kraj, kjer je v salezijanskem zavodu Colle don Bosco za krajši čas obiskoval tehnično šolo. Vedno se je rad spomnil milostnega dogodka, ko je lahko po štirih letih v sami don Boskovi rojstni hiši obnovil začasne zaobljube trdno odločen, da bo po nekaj letih naredil tudi večne.

Nato ga je leta 1947 pot vodila v Španijo, kjer je najprej živel v Sevilii (1948 – 1958 Sevilla-Tri-

nidad). Tam je delal in se izpopolnjeval v restavratorski delavnici, nato pa je bil več let učitelj tehničnega risanja in mehanike v salezijanski šoli. V letih od 1958 do 1964 je te predmete poučeval tudi na delavski univerzi v Sevilii (1958 – 1964 Universidad Laboral), za kar si je pridobil potrebno strokovno izobrazbo na državni šoli.

Zadnja leta svojega bivanja v Španiji (1964 – 1972) je živel v mestu Cadis, ker je bil v salezijanskem zavodu voditelj mehanične delavnice.

Ob koncu šestdesetih let je sobrat Janez je prejel prošnjo slovenskih salezijancev, naj se vrne in s svojim znanjem in izkušnjami pomaga pri razvoju Salezijanskega zavoda v Želmljem. Povabilo je sprejel. Zaupana mu je bila služba ekonoma skupnosti. Poleg skrbi za materialni obstoj zavoda je z veseljem poučeval tehnični pouk ter vodil fotografski in likovni krožek.

Po petih letih je bil poslan v Rudnik pri Ljubljani, kjer je (1977 – 1979) opravljal službo inšpektorjevega šoferja in sodeloval pri oblikovanju Salezijanskega vestnika. Po dveh letih se je preselil na Kodeljevo, ker je bil ekonom skupnosti, računovodja v založbi Knjižnice in tehnični urednik Salezijanskega vestnika.

Leta 1986 je bil imenovan za ekonoma novoustanovljene salezijanske skupnosti v Mariboru. Poleg rednih del v skupnosti je bil nekaj let tudi sodelavec v škofijski restavratorski delavnici v Mariboru. Veliko svojega dela je namenil tudi prenovi Dominikovega doma na Pohorju, ki se je tudi po njegovi zaslugi sčasoma spremenil v novo duhovno središče.

Leta 1992 se je ponovno vrnil Ljubljano in znova opravljal računovodsko delo v založbi Knjižnice. Po treh letih (1995) je prvič odšel na Trstenik pri Kranju in bil ravnatelj pomočnik v salezijanskem domu za starejše sobrate.

Ko je v letu 1997 ponovno zaživela salezijanska navzočnost v Celju, je bil imenovan za oskrbnika salezijanskega doma v Gaberju. Toda to službo je lahko opravljal le dve leti, saj se mu je začela vse bolj oglašati bolezen, zaradi katere se je leta 1999 dokončno preselil v salezijanski dom na Trstenik.

Zadnjih pet let njegovega življenja je zaznamovala bolezen, ki je vztrajno napredovala in zaradi katere se je moral večkrat zateči po pomoč v bolnišnico. Težo bolezni je prenašal vdano in potrpečljivo. Prečiščen v duševnem in telesnem trpljenju ter okrepljen z sakramenti Cerkve, je v jutru 16. junija 2004 sklenil svojo zemeljsko pot in prestopil prag večnosti.

Sobrata Janeza smo poznali kot vsestransko urejenega človeka in zvestega redovnika-salezijanca. Odlikovala ga je zlasti neutrudna delavnost, vdanost v trpljenje, predvsem pa velika ljubezen do Marije Pomočnice in sv. Janeza Boska. *L. D.*

Anton Novak

oče redovnice hčere Marije Pomočnice

Anton Novak iz Zajasovnika pri Vranskem se je rodil 22. januarja 1926 kot peti od devetih otrok zakoncema Janezu in Antoniji. Družino je označevala globoka vera in trdo kmečko delo.

Kot 16-leten fantič je bil mobiliziran v nemško vojsko.

Toda tudi v tuji vojski je ostal zaveden slovenski fant. Ob koncu vojne se je kot ranjenec in ujetnik vrnil domov, kjer pa je s krivično obsodbo doživel novo trpljenje. V veliko zadoščenje mu je bilo, ko je v samostojni državi leta 2002 v postopku za varstvo zakonitosti v tej zadevi prejel oprostilno sodbo.

Kljub nenaklonjenim okoliščinam je ostal dosleden v svojih nazorih in idealih. Z zavestjo odgovornosti je prevzel kmetijo in se poročil. Dolga leta je bilo potrebno vstajati sredi noči in odhajati pozno spat, da je bilo vse obdelano. Družina – žena Julka in njunih pet otrok, njegova velika ljubezen, ponos in skrb. Za dobro vzgojo mu ni bilo škoda truda in časa. In ob nedeljah je bil ata ves njihov. Njegova nedelja je bila za Boga in za družino. Še eno veselje je imel ata Tone: čebele.

Imel je življenjsko modrost in pronicljivo misel. Pravica mu je bila sveta. Ves čas je upal v spremembo tudi na političnem področju in ko so se le te nakazale, jih je po svojih močeh soustvarjal – to je jemal kot dolžnost do domovine in zgodovine.

Prišla so leta in bolezen in noči brez spanca; bile so napolnjene z molitvijo za otroke in njihove družine, pa za domovino in duhovne poklice. Vse do zadnjega mu je bila pomembnejša družina in kmetija, kot on sam. Bal se je, da bi bil v bolezni drugim v breme. In tako je v samo treh mesecih bolezen uničila njegovo telo, dušo pa dokončno pripravila, da se je lahko 16. junija v ljubezni srečala s svojim Stvarnikom. *s.I.N.*

Marija Žitnik Klar

V Murski Soboti je v objemu Božjega usmiljenja po dolgi in težki bolezni v 81. letu starosti, 17. 4. 2004, za vedno zaspala velika dobrotnica Cerkve, dobrotnica župnije sv. Nikolaja v Murski Soboti in še posebej dobrotnica sester Hčera Marije Pomočnice (HMP). Hvaležne smo dobremu Bogu, ker je hotel po ge. Mariji prinesiti salezijansko karizmo v Prekmurje in hvaležne smo njej, ker je sodelovala z Bogom pri uresničitvi tega načrta.

Gospa Marija se je ob stoletnici don Boskove smrti, leta 1988, namenila pokloniti svojo hišo redovni družbi HMP. Do uresničitve je prišlo leta 1991, ko so po posredovanju škofa dr. Jožefa Smeja in na uradno povabilo škofa ordinarija dr. Fr. Krambergerja v Mursko Soboto res prišle prve sestre hčere Marije Pomočnice. Hišo ge. Marije so kmalu napolnili otroci in mladi, starši in sodelavci. Kmalu je tam zaživel tudi vrtec Lavra, ki se ga je ga. Marija še posebej veselila in v njem tudi sama sodelovala. Čeprav se je vrtec zaradi naraščanja števila otrok preselil v večje župnijske prostore, je ga. Marija ostala z njim tesno povezana. V času bolezni pa nam je izkazala največjo ljubezen: na vse je klicala Božji blagoslov s svojo molitvijo in z daritvijo svojega trpljenja.

Po trinajstih letih, odkar smo prišle v njeno hišo, je zapustila naš skupni dom, vendar vemo, da bo iz nebes še naprej podpirala naše Bogu posvečeno življenje in vse naše vzgojno-pastoralno delovanje ne le v Murski Soboti, ampak širom naše domovine.

sestre HMP iz Murske Sobotne

ZA STUDENTE IN SREDNJEŠOLCE

- BLED** 12.–17. julij. Počitniški teden za fante in dekleta 8. razreda in srednješolce.
Informacije in prijave: s. Irena Jakljič, s. Marija Imperl
- KOPRIVNIK** 18.–24. julij. Teden mladinske duhovnosti (za mlade nad 18 let).
Informacije in prijave: Miran Sajovic
- USKOVNICA** 18.–24. julij. Prvi uskovniški teden za mlade.
USKOVNICA 25.–31. julij. Drugi uskovniški teden za mlade.
USKOVNICA 1.–7. avgust. Tretji uskovniški teden za mlade.
Informacije in prijave: Jože Vidic in Marko Košnik
- ŽELIMLJE** 13.–16. Duhovne vaje za srednješolce.
Informacije in prijave: Peter Pučnik
- BELGIJA** 25.–31. julij. Eurizon 2004 / European Youth Encounter. Don Bosco Centre Belgium.
Informacije in prijave: Marko Košnik

OBISK VRHOVNEGA PREDSTOJNIKA SALEZIJANCEV

Sobota, 2. oktober
dopoldne srečanje z animatorji oratorija na Rakovniku.

Nedelja, 3. oktober
dopoldne na Kodeljevem ob prazniku sv. Terezije,
popoldne osrednje slavlje na Rakovniku:
- ob 100-letnici blagoslovitve temeljnega kamna cerkve Marije Pomočnice
- ob 100-letnici Salezijanskega vestnika

INFORMACIJE IN PRIJAVE

- s. Irena JAKLJIČ, s. Marija IMPERL, Partizanska 6, 4260 Bled, tel. 04/57.41.975
- Janez KRNC, Marijanišče, 9241 Veržej, tel. 02/58.89.069, gsm 041/357.640, e-pošta: janez.krnc@salve.si
- Peter PUČNIK, Želimlje 46, 1291 Škofljica, tel. 01/47.02.100 gsm 040/360.729, e-pošta: peter.pucnik@guest.arnes.si
- Jože VIDIC, Tabor 29, 1380 Cerknica, tel. 01/70.96.882
- Marko KOŠNIK, Tabor 29, 1380 Cerknica, tel. 01/70.96.882 gsm 051/337.556, e-pošta: marko.kosnik@salve.si
- Miran Sajovic, Rudnik I/9a, 1000 Ljubljana, gsm. 041/855.351, e-pošta: miran.sajovic@guest.arnest.si

RAKOVNIK ROMARSKI SHODI

PRAZNIK MARIJINEGA VNEBOVZETJA 15. avgust (nedelja)

Svete maše bodo ob: 7.00, 8.00, 9.15, 10.30, 15.00 in 18.30.
Glavno slovesnost popoldne ob 15 uri bo vodil diamantnomašnik g. Martin Maroša.

MALIŠMAREN – MARIJINOROJSTVO 8. in 12. september

Na praznik Marijinega rojstva bodo sv. maše ob 7.00, 8.00, 9.15, 10.30, in 18.30. Romarski shod ob prazniku Marijinega rojstva in ob prazniku obletnice posvetitve cerkve pa bo v nedeljo po liturgičnem prazniku, in sicer 12. septembra. Svete maše bodo ob: 7.00, 8.00, 9.15, 10.30, 15.00 in 18.30. Glavna slovesnost bo popoldne ob 15 uri.
Vedno tudi priložnost za zakrament sprave. Vabljeni.

ROMANJE MLADIH NA KUREŠČEK

27. avgust, 20.00.

Tradicionalno nočno romanje ob sklepu počitniških programov in začetku novega šolskega leta. Najprej ob 20.00 program v Želimljem, potem peš romanje na Kurešček, kjer bo sv. maša predvidoma malo po polnoči.
Informacije: Marko Košnik

Oko je okno duše

Dominik je imel navado reči: "Oči so okna. Skoznje gre vse, kar pustimo. Mi lahko pustimo skoznje angela ali hudobca z rogovi in dopuščamo enemu ali drugemu, da postane gospodar našega srca."

Zgodilo se je, da je neki zunanji fant nepremišljeno prinesel časopis z nespodobnimi in protiverskimi slikami. Množica fantov ga je obdala, da bi videla čutne podobe, ki bi vzbujale gnus še pri Turkih in pri po-

ganih. Tudi Savio je pritekel, misleč, da bo videl kake pobožne slike.

Kar je opazil, ga je presenetilo. Z nasmeškom je vzel list in ga strgal na drobne koščke. Tovariši so obstali začudeni in so gledali drug drugega.

On pa je rekel:

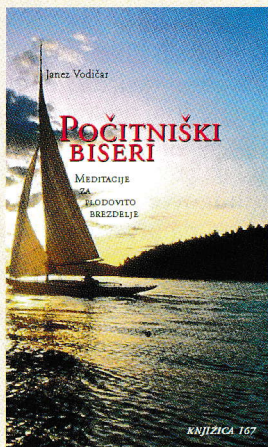
"Ubogi mi! Gospod nam je dal oči, da bi gledali lepoto stvari, ki jih je ustvaril, vi pa z njimi občudujete nesramnosti, ki jih je iznašla človeška hudobija na ško-

do naše duše! Ali ste pozabili, kar smo tolikokrat slišali v pridigah? Odrešenik nam pravi, da z enim samim pogledom umažemo z grehom svojo dušo. Vi pa pase-te oči po takih stvareh?"

"Mi," je odgovoril eden, "smo gledali slike, da bi se malo nasmejali."

"Da, da, nasmejali. Vi pa se pripravljate, da bi smeje se šli v pekel... Toda, ali se boste še smejali, če boste imeli nesrečo, da bi padli vanj?"

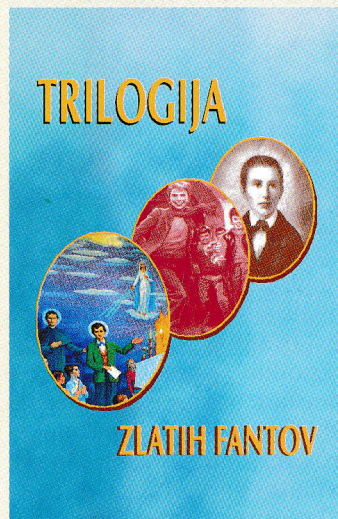
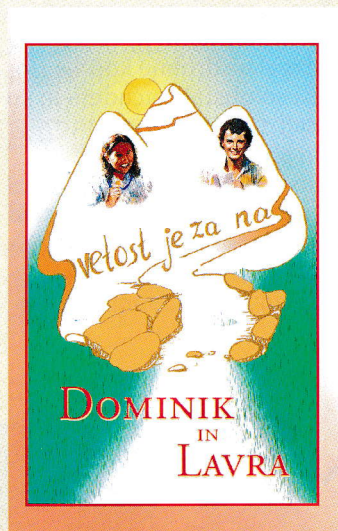

POČITNIŠKI BISERI

Počitniški dnevi so čas za majhne bisere, ko ob dogodkih in simbolih osvežimo svoje duhovno življenje. Avtor nam v svojih razmišljanjih odkriva dopustniško stvarnost, s katero gradimo most do globljih simbolov naše vere. Meditacije o konkretnih stvareh, ki se nam dogajajo, nam veliko povedo o naših življenjskih vrednotah. Cena: 300 SIT.

DOMINIK IN LAVRA

Dominik in Lavra, dve osebnosti, ki sta v don Boskovi šoli dosegli svetost v obdobju, ki je polno pretresov in padcev. Za Boga nobeno življenjsko obdobje ni ovira, če se mu človek pusti voditi. Življenjepisa s svojo neposrednostjo in svežino navdušujeta tudi sodobne mladostnike. Cena: 900 SIT.

TRILOGIJA ZLATIH FANTOV

Don Bosko je znal navdušiti mnoge fante, ki so v kratkem obdobju dosegli visoko stopnjo svetosti. Knjiga prinaša življenjepise Dominika Savia, Mihca Magoneja in Frančka Besucca, ki jih je spisal don Bosko z namenom, da bi jih lahko posnemali ne le njihovi tovariši v oratoriju, ampak tudi sodobni mladostniki. Cena: 2.000 SIT.

www.salve.si

info@salve.si

priprava za tisk • založba • video • trgovina

trgovina je odprta:	• vsak delovni dan	8.00 - 18.00
	• ob sobotah	8.00 - 13.00

tel.: 01 427 73 10 • Rakovniška 6 • 1000 Ljubljana